

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 11. februarja 1937

Štev. 6.

Med vsemi stvarmi v naravi
je človeku najkoristnejši pame-
ten človek.

Baruch Spinoza

Srečen bi rad bil?

Dva, trije recepti za srečo
v življenju.

Ne razmišljaj preveč o preteklosti. Tuhtanje o samem sebi zbujajo žalostne spomine in namišljene bolezn. Lepe umetnosti, predesem pa gledališče, roman in glasbo — pravi modrijan Alain — si je človek izmislil samo zato, da se ljudje odernejo od teh žalostnih samogovorov.

S tem prav gotovo ne mislim reči, da je slabo, če človek razmišlja. Vsak važen sklep moraš premisliti, toda takšno razmišljanje ima določen cilj in zato ni nevarno. Nevarno je pa venomer glodati kakšno izgubo, žalitev, ki si jo utegnil doživeti, neumnost, ki si jo bleknil, skratka nekaj, česar ni več moči popraviti. Vsakteri izmed nas ima doma takšno kvadrangulo, ki bi najrajši vse domače za zmerom vpregel v krog dogodkov, ki so bili sicer obžalovanja vredni, a jih žal ni več moči popraviti. Od časa do časa je treba duha temeljito prevetrili in prenoviti. Ni je sreče brez pozabe.

Da ubežiš samemu sebi, imaš vse polno sredstev na razpolago. Najboljše je delo. Brezdelnež bo zmerom o kakšnih nesrečah upibal. V nespečnih nočeh je vsakdo nesrečen, ker ne more ničesar početi in zato ne more uiti svojim mislim. Byron, ta že od rojstva nesrečni mož, je našel svojo srečo šele na Grškem v osvobodilnih vojnah. Tam sicer ni doživel ne udobstva ne lagodnosti, zato je imel pa kaj početi in tako je lahko pozabil. Se nikdar nisem srečal delovnega človeka, ki bi bil nesrečen, kadar je delal.

Kdor nima možnosti za kako veliko delo, se mora pač z manjšim zadovoljiti. Boš pač svoj vrt obdeloval, začel boš kaj zbirati, lotil se boš kakšnega specialnega študija. Morda se boš učil tega ali onega glasbila ali norega jezika, a če že sam ne moreš ali ne veš kaj početi, se boš za-telek v gledališče, v kino ali h kakšnemu romanu. Velikanski razvoj kina, ki omogoča vsem slojem poceni zabavo in pozabo, je nenehno značilen za našo dobo. Z njim se večer za večerom celo v najneznatnejših mestih v Evropi in Ameriki zatira žalostno razpoloženje — če ne drugače, tudi z žalostnimi filmi. Kajti tiste žalostne stvari, ki so zunaj nas, nas nič več ne zadržujejo.

In zdaj še drugi recept: pravi-
no ravnanje. Kajti ravnanje samo
ne zadostuje za človeško srečo. Ra-
vanje je treba v smislu družbe, ka-
tere člani smo. Konflikti človeka
ugonabljajo in mu grene življenje.
Moramo si svojo družbo tako izbi-
rati, da gre njeno stremeljenje v isto
smer kakor naše, in da se zanima
za naša stremeljenja. Namesto da bi
se borili proti družbi, ki vas ne ra-
zume, in namesto da bi v takšnem
boju razdrli svojo srečo in srečo svo-
jih bližnjih, si raje izberite prija-
telje, ki tako mislijo kakor vi sami.
A to vam naj ne brani spreobrača-
nja nejevolnih, le da tega nikar
ne počnete brez opore svojih somiš-
ljenikov.

Se en recept: človek naj se ne de-
la nesrečnega s tem, da vidi v duhu
daljne in nepredstavljive katastro-
fe. Težavno je pač vse na tem svetu,
in razdobja miru so v človekovi zgo-
dovini redka in kratka. Toda naj še
pride kar koli, uživajte rajši kar vam
trenutke nakloni, in ne belite si gla-
ve! Storitve svojo dolžnost, drugo pa
prepuščajte bogovom! Vsakdo naj ta-
krat misli na bodočnost, kadar more
poseči v dogodek. Arhitekt naj misli
na bodočnost hiše, ki jo misli gra-
diti, delavec naj se zavaruje za sta-
rost. A potem ko se je človek za kaj
odločil, naj si privoščiti vsaj malce
duševnega mira. Kadar kaj narediš
po svojem najboljšem znanju in spo-
znanju, se kritike ne boj.

Nič besedičenja, nič tožb — v
roko pljuni pa naredila to je recept
za ljudi, ki hočejo biti srečni. Pra-
zno je početje, če bi kdo hotel preno-
kovati velike dogodke — razen če se
s tem ukvarja zaradi duhovne tela-
vadbe. Kajti ti dogodki imajo pre-
več vzrokov, da bi jih mogel človeški
duh preračunati. Kateri Francoz bi
si bil mogel predstavljati Napoleo-
na pred letom 1793? In leta 1807
Sv. Heleno? Kdor hoče biti srečen,
se mora čutiti v vrtnici življenja
tako doma kakor dober plavalec v
valovih...

André Maurois

Leto IX.

Ljubljana, 11. februarja 1937

Štev. 6.

Danes:

Razplet skrivnosti
leopardjega človeka

Gl. str. 8

Razgled po svetu

Kolonije so že na dnevnem redu

Ribbentropova neokusnost pred angleškim kraljem.
Nemci hočejo vse kolonije! — Pomen padca Malage

V Ljubljani, 9. febr.

SPREJEMI

PRI ANGLESKEM KRALJU

Španija postaja po najnovejšem
spet aktualna: v ponedeljek se je
tujim »sprostovoljcem«, tujskim le-
gionarjem in Maročanom po ogor-
čenih bojih posrečilo iztrgati Špan-
cem zelo važno pristanišče Malago
in prizadejati valencijski vladi hud
moralni udarec.

Navadili smo se že, da že lep
čas nismo s Španskega pričakovali
nikakih senzacij. Novica o zavzetju
Malage je bila zato tem senzacio-
nalnejša. Ne po krivem — vsaj z
moralnega stališča — čeprav bi se
človek, ko pogleda potek fronte na
zemljevidu, čutil, kako se je ta
polotočje v nacionalističnem morju
le mogel tako dolgo braniti. Bitko
so odločili tuji tanki in vojne
ladje. Nov dokaz, da bi bilo špan-
ske vojne že zdavnaj konec, če
bi jo Španci sami vojevali.

Rekli smo, da je Malaga pred-
vsem važna kot pristanišče in da
drugače nje zavzetje samo po sebi
še ne pomeni toliko strateškega
uspeha kakor moralnega. Resda je
moralni poraz navadno uvod v
strateškega, toda to pot to naj-
brže ne bo najhujše za republi-
kansko vlado. Taktika, ki jo je
razkrila izguba Malage, utegne ro-
diti zanj še dosti usodnejše po-
sledice, če jih ne bo o pravem času
spoznala in izjalovila z istim oro-
žjem. Padec Malage namreč uči, da
je Franco vendar že opustil brez-
glavo butanje ob madridski zid in
da je začel delati z glavo. Padec
Malage je drugi plod strate-
gijske v španski vojni. (Prvi je
bila uspešna ubranitev Madrida.)

Po sodbi nepristranskih opazo-
valcev padec Malage nikakor še
ni vojne odločil. Pokazal je pa v
jarki luči vsemu svetu, kako se
diktatorski del Evrope očito nor-
ca dela iz demokratičnih držav, saj
javno pošilja pomoč nacionali-
stom, medtem ko se Francija in
Anglija kar ganljivo trudita, da
ostaneta strogo nevtralni.

Nemci ne odnehajo

Hitler je v svojem nedavnem go-
voru dovolj jasno napovedal, da
bodo zdaj njegova naslednja za-
hleva kolonije. Njegov zunanje-
politični svetovalec, londonski po-
slnik Ribbentrop, je že začel pri-
pravljati tla v Londonu.

Uvedel se je sicer hudo ne-
okusno. Prejšnji teden je novi
kralj sprejemal poslanike. Ribben-
tropu se je zdelo primerno, da je
vpriporil neokusen cirkus s poz-
dravom: namesto da bi pozdravil
vladarja na način, kakor je v na-

Slavnični sprejem generala Čangkaj-
ška po vrnitvi iz ujetništva v Sianfuju.

Nepalski poslanik general Krishna
Sumhara Jung Bahadur Rana odhaja
v slikoviti jutrovski uniformi h kralju
Juriju VI.

Nemški poslanik v Ribbentrop (na
levi) pred odhodom v kraljevo
palaco

vadi v deželi, katere gostoljubnost
uživa, je Ribbentrop iztegnil roko
v hitlerjevski pozdrav, stopil tri
korake proti vladarju, trčil s pe-
tami, spet iztegnil roko, stopil nove
tri korake bliže, spet trčil s pe-
tami in še v tretje iztegnil roko
in vzkliknil »Heil Hitler!« Pravi-
jo, da je Jurij VI. tako osupnil, da je
pozabil odzdraviti.

Ta epizoda je hudo značilna za
mentaliteto Hitlerjevega poslanika
in sploh za duha vse sodobne
Nemčije: kaj nam mar drugi
ljudje in drugi narodi, njihove se-
ge in navade — mi in samo mi!

In tudi sicer se opaža, da veje
tak duh iz Berlina. Nemški časopi-
slu danes že kar odkrito in z bru-
talno odločnostjo zahtevajo vrni-
tev kolonij, vseh kolonij, pa ne
kot plačilo za kakšno drugo daja-
tev, takšno ali takšno. Hitler in
njegovi ljudje vedo, da se na tak
način pri Angležih največ doseže.
Toda kolonije so stvar, ki reže Ve-
liko Britanijo v živo meso, zato ni
verjetno, da bo tak ton pri njih kaj
prida zalegal. To tudi Nemci vedo;
če vzlic temu ubirajo takšno tak-
tiko, morajo spet pripravljati novo
presenečenje.

Doselej je Hitler s svojo brez-

obzirno taktiko še vse dosegel, kar
je hotel. Kaj pa, če se mu kolo-
nijska kampanja izjalovi?

Kolonije: poslednji adut

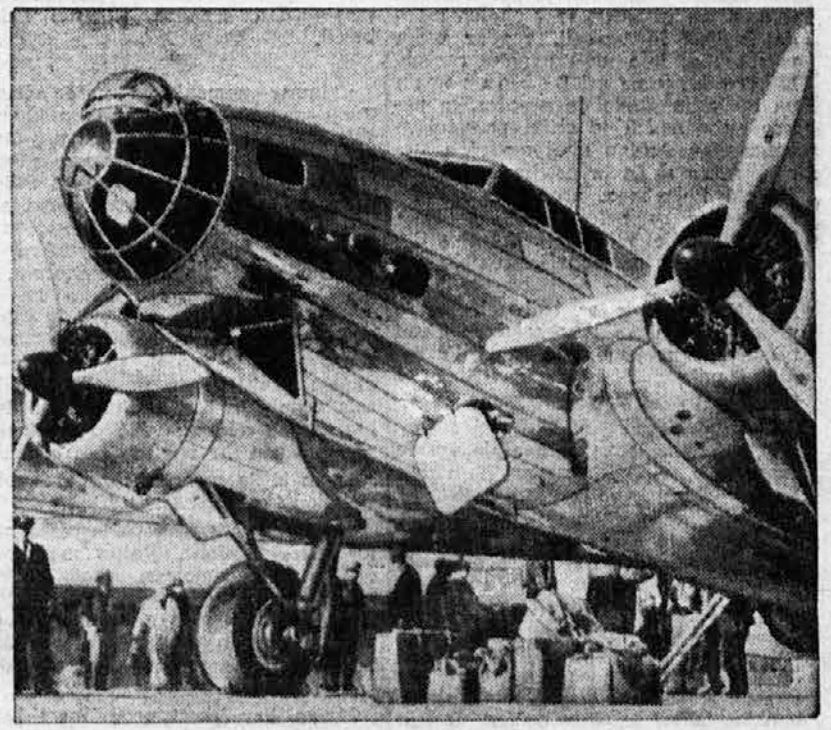
Prvi Hitlerjev neuspeh utegne
roditi veleusodne posledice. Nem-
ški narod živi danes samo še od
nekakšne fate morgane, ki se mu
neprenehoma odmika. Skrčenje
nezaposlenosti v zadnjih štirih le-
tih je le navidezno; kolikor je
realno, gre pa skoraj izključno na
rovaš vojne industrije. Tisti tre-
nutek, ko se bodo Nemci nehali
oboroževati, bo na milijone delav-
cev ob kruh. Presno maslo je Ne-
mec tako že žrtvoval na oltar to-
povom — in zdaj naj se še kolo-
nije odmaknejo in z njimi upanje
v lepšo bodočnost?

Hitler mora kolonije dobiti,
drugače je njegovega prestiža in
führerjevskga nimbusa konec.
Kdor ne verjame, ga spomnimo
poročil, ki so se baš te dni raz-
širila o demonstracijah v Nemčiji
proti španski avanturi; zgodilo se
je nekaj neverjetnega, nekaj, če-
sar nacistična Nemčija še ni do-
živela: ljudje so vzklikali
proti Hitlerju! Vsa ta štiri
leta Hitlerjeve vlade ni bilo niti
poskusa atentata na nobenega
narodno-socialističnega voditelja,
ne poskusa še tako nedolžne de-
monstracije proti njim. Zato so te
demonstracije hudo, hudo sumljive
in hudo nevarne simptom: ka-
žejo nam, kaj se lahko v Nemčiji
zgodí, ko doživi Hitler prvi večji
poraz.

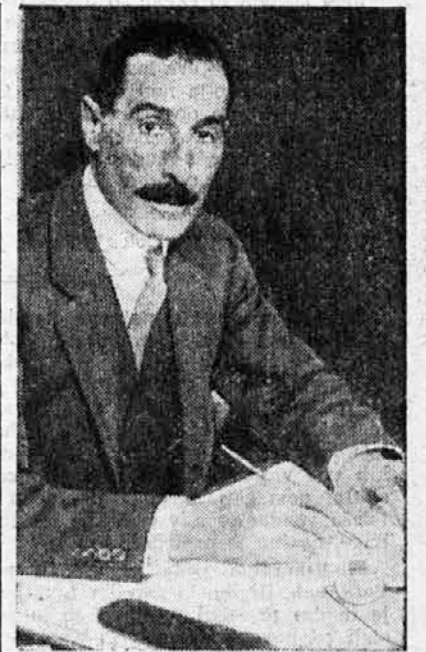
A če Nemci dobe kolonije?

Vzemimo zanje najugodnejši, če-
prav tako rekoč docela neverjetni
primer, da dobe vse nekdanje
kolonije. Takrat šele se bo poka-
zalo, kako so Nemci s svojo oboro-
ževalno politiko zašli v zagato:
tisti denar, ki so ga vrgli v topove
in tanke, bi namreč krvavo potre-
bovali za investicije v kolonijah,
drugače jim prekmorske posesti ne
bodo prav nič hasnile. Če bodo
dobili kaj denarja od zunaj, bo to
kakor kapljica v morje. Sploh so
kolonije Nemcem danes vsaj
mnogo bolj moralno zadoščenje
kakor gmočno. Toda od moralnih
zmag živi Nemec že štiri leta in
jih je že do grla sit; zdaj bi ho-
tel vendar že vsaj del te morale
zamenjati za kaj tečnejšega.

A tega mu danes živ krst ne
more dati — ne Hitler ne nihče
drugi. Pregledoko je bil führer po-
segel v gospodarsko strukturo svo-
jega naroda, predalec je šel, da bi
se mogel čez noč obrniti drugam.

Amerika se mrzlično oborožuje. Slika kaže prvega izmed 13 bombnikov s
štirimi motorji, ki jih izdelujejo ameriški vojaški arzenali. Kakšen orjak
se to letalo, opazimo posebno nazorno, če ga primerjamo z ljudmi okoli njega.

Novi angleški poslanik v Berlinu je
postal sir Nevil Henderson, dosedanji
poslanik v Argentini. Dosedanji an-
gleški poslanik v Berlinu sir Eric
Phipps pojde v Pariz.

Eden na dopustu

Ob istem času ko se Ribbentrop
pripravlja, da uradno »seznanja«
londonsko diplomacijo z nemškimi
kolonijskimi zahtevami, se je an-
gleški zunanji minister sir Antho-
ny Eden odpeljal na francosko
riviero na dopust.

Človek bi skoraj dejal, da je an-
gleški zunanji minister zbežal pred
Ribbentropom. Uradno sicer izjav-
ljajo, da je sir Eden hudo potre-
ben počitka, saj je imel zadnjih
21 mesecev neprestano težavno in
kočljivo službo. Ni dvoma, da bodo
razgovori z Ribbentropom zelo
usodni za razvoj evropske politike
v bližnji bodočnosti, in zato je
prav, da je človek, ki prevzame ta-
ko kočljivo nalogo, zdrav in spočit.
S tega stališča bi bil torej Edenov
odhod razumljiv.

Po drugi verziji se Eden na no-
ben način ni maral sestati z nem-
skim poslanikom, ker je znana
stvar, da se Ribbentrop druží v
Londonu z opozicijskimi krogi, s
tistimi, ki jim je Eden zaradi svoje
frankofilske in ženevske politike
posebno nevšečen.

Tretja verzija bo še najverjet-
nejša. Angleži hočejo Nemcem vsaj
dobro voljo pokazati, če že ne tudi
kolonij. Zato bo Ribbentropa spre-
jel Edenov namestnik lord Halifax,
zagovornik nemške orientacije v
britanski vladi. Šele potem, ko bi
se v teh pogovorih pokazalo, kaj
se da doseči, bi stopil v akcijo tudi
Eden.

Prihodnje dni bomo vsekako še
kaj doživeli.

Observer

Kronika preteklega tedna

Oče ustrelil sina
sin ustrelil očeta —
zaradi ženske

Dve tragediji isti dan

V Žerovincih pri Ivanjkovcih je 4. februarja zvečer ustrelil 17letni sin Ivan svojega očeta Ivana Zalarja z lovske puške. Posestnik Zalar je takoj izdihnil, sin se je pa sam javil orožnikom, češ »Očeta sem ustrelil!«

Med očetom in sinom so bili že daj časa hudi spori, ker je bil oče pripeljal na dom tujo žensko, neko Zrnčevo, ki ji je njegova lastna žena morala streči. Nevolja nad očetom je ti isti dan priklopila do vrhunca, in tako se je sin na krvav način maščeval nad njim, ki je s čudno odločitvijo poteptal materin ugled v hiši.

V Vrhtrebnjem na Dolenjskem se je

isti dan zvečer pripetila huda nesreča: oče je ustrelil sina.

Ze daj časa je med uglednim 50-letnim posestnikom Francem Planinškom in njegovim 26-letnim nezakonskim sinom vladalo precej napeto razmerje. Sin je bil nekam čuden naravi; posebno je pa očeta jezilo, da se ni hotel odreči nekemu dekletu, ki domačim ni bilo po volji. V prepiru, ki se je med sinom in očetom razvil 4. februarja, je sin očetu zagrozil s sekuro, oče je pa v razburjenju pograbil za puško in sprožil.

Mladi vročkrvnež je dobil v trebuh okrog pet in dvajset svinčenih zrn, vendar upajo, da ga bodo ohranili pri življenju.

■ **Žalostna smrt samotnega starčka.** 69 letni upokojeni poštni uradnik Jovan Lenuš iz Petrovgrada je šel na sprehod ob reki Begi. Prižgal si je cigareto, pri tem se mu je vnela ovrtnica. Močan veter je plamen razpihal in ubogi starček je bil v nekaj trenutkih ves v plamenih. Sam si je sicer skušal pomagati in je trgal obleko s telesa, vendar so bile opekline že tako hude, da jim je podlegel.

■ **Mineralno vodo so odkrili pri Poljanah.** Higijenski zavod v Ljubljani je te dni preiskal vodo, ki so jo poselali od novega izvira pri Zbelovem blizu Poljan. Voda izvira na nekem močvirnatem travniku in je precej slana; v njej je železo, amonjak, klor in jod.

■ **Žurnalisti v Zagrebu.** 1. februarja se je vršil v Zagrebu tradicionalni časniški ples. Vse dvorane hotela Esplanade so bile napolne; pravilo je bilo, da bil ta ples najlepši ter največja letošnja zagrebaška družabna prireditev.

■ **Naše železo se poceni.** Čeprav imamo dovolj izvrstne železne rude in topilnice v Varcu, je naše surovno železo vendar drago, ker so v obratu zastareli plavži, ki je treba zanje uvažati plavžarski koks. Pred kratkim so odšli naši inženirji v Essen na Nemško, da se seznanijo z novimi načini pridobivanja železa. Zdaj so se vrnilo zelo zadovoljni s poskusi in pravijo, da se bo novi Kruppov način pridobivanja železa uvedel v kratkem tudi v Varcu. Pri novih plavžih se bo uporabljal domač premog.

■ **Smrt pod vlakom.** 3. februarja je skočil pod tovorni vlak, ki vozi proti Zidanemu mostu, na hrastinski postaji 26 let stari rudar Pavle Meterec. Bil je miren, trezen in pošten fant in težko je reči, kaj ga je gnalo v strašno smrt. Stvar je tem žalostnejša, ker je bilo v Meterečevi družini zadnje čase več tragičnih dogodkov. Pred več leti se je v hipni obupanosti vrgel pod vlak hči Minka, njena smrt je pa očeta tako potrla, da je skočil v prepad rudniškega kamnoloma.

■ **5 milijonov bi stala začasna ureditev zagrebske glavne postaje.** V glavnem bi preureditev obsegala podzemeljske dohode na peron. Proti zasluženim preureditvi ugovarjajo inženirji; njihovo društvo zahteva, da se razpiše natečaj za definitivno ureditev postaje.

■ **900.000 dinarjev za regulacijo Mure.** Finančni in gradbeni minister sta te dni podpisala odlok o podelitvi kredita za regulacijo Mure.

■ **Zločin v Cesarski kamri.** Nobena stvar ni tako skrita, da ne bi postala kdaj očita! Osem mesecev je tega, kar so našli v Savi pod Cesarsko kamro potolčeno in utopljeno 21 letno Marijo Klantičarjevo iz Bukovja pri Zagorju. O ujeni čudni smrti so v okolici mnogo šušljali in ugibali, vendar osem mesecev ni bilo moči uganko razvozlati. Te dni je pa pri Dežmanovi hiši na Poljsniku prišlo do prepira, in nekdo od domačih je očital posestnikovemu sinu Albinu uboj nesrečne Marije. Albin se je ta predpust oženil z Angelo Polantevo, pred osmimi meseci se je pa hotel znebiti prejšnje ljubice Marije, zato jo je pahnil s Cesarske kamre na Konejški čez skale v Savo.

■ **Nezanimanje za izobrazbo se je pokazalo ob uvedbi brezplačnih učnih tečajev za nepismene.** V Zagrebu cenijo število analfabetov na 12.000; v tečaj se jih je prijavilo samo 80 — to je manj kakor 1 odstotek!

■ **Nevestina smrt je končala veselo svatovanje.** V Ovrčevu pri Travniku je bilo hkrati napovedanih 15 ogorok. Razumljivo, da je ta dogodek praznovala in se ga veselila vsa vas. Pri petnajsti poroki se je pa pripetila nesreča, ki je vso vas zavila v žalovanje. Svatje so prišli po nevesto Mando Sužakovo in njen kum jo je hotel, kot je pač običaj, počastiti s strelom iz samokresa. Samokres se pa ni koj sprožil. Kum je hotel pogledati, kje je napaka, takrat je pa že počilo: strel je zadell dekle v čelo in jo na mestu ubil. Stari kmet, ki je bil nehoti kriv nevestine smrti, si je hotel iz obupa še

sam vzeti življenje in so ga svalje morali stražiti, da ne bi izvršil svoje namere.

■ **Se 900 metrov ceste do meje savske banovine bodo zgradili,** pa bo dograjena jadranska turistična cesta, ki drži ob morju od Sušaka do Boka. Potrebnih je še 22 milijonov dinarjev, da se popravijo stare ceste, važne za avtomobilski promet, ki drže k novi jadranski cesti.

■ **Za vse enako pravico** zahtevajo zagrebaški krvodajalci v svojih že potrjenih pravih. Organizacija ima namen prepričati, da bi nekateri krvodajalci dali svojo kri prevečkrat in s tem spravljali svoje tovariše ob zasluzek.

■ **V postajni čakalnici v Škofji Loki** je prijel na svet krepak fantiček, čigar mati, neka služkinja iz Sele, je bila namenjena v ljubljansko bolnišnico. Mater in otroka so dobri ljudje prenesli v neko zasebno hišo.

■ **Obnovevnet kmetijske družbe** v stanju pred 8. junijem 1932. V času od 14. oktobra do 13. novembra 1936 je posebna, po banški upravi določena komisija, izvršila revizijo Kmetijske družbe, r. z. o. z. v Ljubljani. Uprava ljubljanske policije navaja v svoji odločbi, da je revizija dognala, da so bili nekateri sklepi obnove zborna Kmetijske družbe z dne 8. junija 1932 in vsi sklepi obnove zborna z dne 29. decembra 1932 v nasprotju s pravili. S to odločbo se obnavlja Kmetijska družba v onem stanju, v katerem je bila pred navedenima datumoma, in zato ožive vse medtem usadle ženske pravice. Glavni odbor, ki je bil v funkciji pred obnim zborom dne 8. junija 1932, bo zdaj ponovno sklican in bo po obnovi društva priznal za redne članke vse one, ki so se do 31. marca 1932 prijavili kot redni člani in so do 20. maja 1932 plačali članarino, ako izpolnjujejo sicer pogoje § 5. pravil.

ČE STE NAGLUŠNI

Če trpite od brenčanja v ušesih, Vam pošljemo brezplačno prospekt aparata za ojačanje sluha. Aparat lahko vložite v ušesno votlino tako, da ga niti malo ne zapažamo.

G. WEISS & Co.

Wien I., Liebenberggasse 6/27.

■ **Večletno znanstveno delo uničeno.** V noči z dne 3. na 4. februarja je v kabinetu univ. prof. inž. Kavčiča uničil ogenj veliko dragocenih priprav in obširne znanstvene zapise. Vrednost uničenih predmetov cenijo na 200.000 dinarjev. Ogenj je v ozkem, prenatrpanem kabinetu nastal zaradi kratkega stika, ki je sprožil zastarelih električnih vodov na tehniki malone stalen pojav.

■ **Vlom v zlatarno.** Med opoldanskim odmorom so doslej neznani storilci izropali zlatarno in urarno ge Bizjakove v Mariboru. Vlomilci so odnesli za svojih 50.000 din ali še več zlate robe in pustili v predalih in omarah le manjvredne stvari. Vse kaže, da so bili na delu izurjeni zlikovci, ki imajo na vesti že več drugih vlovov v okolici.

■ **Nova taksa na vžigalnice.** Finančni minister je izdal nov pravilnik o umetnih vžigalnikih in vžigalih. Vsak imetnik vžigalnika mora po novem plačati do konca januarja vsakega leta vnaprej letno takso 100 dinarjev. V roku 3 mesecev po uveljavitvi tega pravilnika se morajo vsi lastniki vžigalcev in vžigalnikov, žigosanih in ne, oskrbeti z monopolnim potrdilom in prilepiti nanj za tekoče leto monopolsko znamko za 100 Din.

■ **V Sitarjevu si ometajo zaslužek.** Boljši časi bi napočili za vse prebivalstvo Litije in Smartnega, če se bodo uresničile napovedi, da bo svinčev rudnik v Sitarjevu kupila neka nemška družba in ga spravila v obrat.

■ **Nesreča zaradi psa.** Milan Centrih iz Dobja pri Planini je v gozdu blizu svojega doma nabujal puško. Vanj se je zakadil domači pes, puška se je sprožila in je naboj zadell mladeniča v nogo.

■ **Dva nova parnika za Jadransko plovbo** bomo izdelali doma, v spitski ladjedelnici. Gradili ju bodo skoraj leto dni, v sezoni 1938 pa bosta že v prometu. Parnika bosta imela prostora vsak za 500 potnikov.

■ **Nahajališča črnega premoga** išče Trboveljska premogokopna družba pri Selnici in Dubrovu pri Krapini. Doslej so kopali na več mestih lignit, upajo pa, da bodo odkrili tudi sloje boljše premoga.

■ **Stojanovič še v zaporu.** Inženir. Stojanovič, ki sta zaradi njega šla v smrt Mila Dimitrijevičeva in njen oče, ostane še dalje v zaporu. Obtožnica je že sestavljena in čaka mladega brezvesneža najbrže šest mesecev zapore.

Naklada ni merilo kakovosti

»TIMES« — prvi list sveta

O časopisu, ki ni naprodaj za noben denar

Kdor bere katere koli liste, sreča v njih prav gotovo vsak dan ime »Times«. Citatelji sicer vedo, da se tako imenuje neki angleški list. Toda »Times« (izg. tajmz) ni samo neki list, »Times« je velik list, po svojem ugledu in pomembnosti največji na svetu. Kar »Times« zapiše, drži ko pribito.

Ne bo škodilo, če o takšnem listu tudi našim bralcem povemo nekaj besed.

»Times« pomeni po naše »čas«. Toda zmerom se list ni tako imenoval. Ko ga je pred 150 leti ustanovil tiskar Walter, mu je dal ime »Daily Universal Register« (dobesedno: Splošni vsakdanji seznam). Takratni angleški tisk še ni bil tako samostojen in neodvisen kakor današnji. Moral se je trdo boriti z vlado in dvorom, ki sta hotela ukazovati, kako naj se ustvarja javno mnenje. V teh dolgotrajnih bojih se je pozneje »Times« prekalil in je postal to, kar je še danes: politično in gospodarsko docela neodvisen list, ki služi samo dveh gospodarcima: veličini britanskega imperija in resnici, hčerki božji.

Kako si je mogel »Times« zagotoviti popolno neodvisnost?

Leta 1924, sta njegova lastnika major Astor in John Walter ustanovila družbo, ki onemogoča prodajo lista kateri koli politični stranki ali kapitalistični skupini. V tej družbi sta n. pr. tudi najvišji angleški sodnik in vsakokratni guverner angleške narodne banke.

Drugo, kar jamči neodvisnost lista, je pa poseben način ureditve poročevalske službe. »Times« je edini list na svetu, ki načelno ne objavlja no-

benih poročil drugih poročevalskih uradov, ne glede na to, ali so uradni ali zasebni; »Times« ima v vseh državah na svetu svoje lastne poročevalce, v velikih prestolnicah pa celo lastne uredniške podružnice. Vsak posrednik se sestane uredniški svet in se dogovori na podlagi dospelih brzojav dopisnih uradov, kateri svetovni dogodki so važni in vredni, da jih »Times« objavi. Pol ure nato pojo telefoni in hite žične in brezžične brzojave na vse strani sveta: tako dobe »Timesovi« dopisniki in zastopstva nalog, katero novico najprouče, obrazložijo ali popravijo. In ob 6. zvečer začne potem dotekati veletok lastnih telefonskih, brzojavnih in radijskih informacij.

Vsi uredniki in dopisniki »Timesa« so brezimni sodelavci, nihče se nikdar ne podpisuje; s tem hoče list posebno vidno poudariti, da osebe in imena pri

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremija denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršijo vse bančne posle najkvalitetneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandi in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 8064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Naduhi bo odklenkalo?

Skrivnost dr. Fingarda

Čudodelni ameriški zdravnik, ki ozdravlja naduho — v jezo in zavist angleških zdravnikov

(nDD) London, februarja. V angleških zdravniških krogih se zelo razburjajo zaradi čudodelnih zdravilnih metod nekega njihovega ameriškega tovariša. Moč se mudi že skoraj leto dni v Londonu in je baje ozdravil že več brezupnih primerov naduhe in podobnih bolezni.

Ameriški zdravnik — David Fingard mu je ime — pa noče o svojem zdravljenju niti besedice izdati. Pač pa nima nič proti temu, da drugi zdravniki vsak dan pregledajo njegove bolnike, tako da lahko sproti zasledujejo potek okrevanja.

S kakšnimi zdravili zdravi ameriški čudodelec? Nihče ne ve o tem prida

povedati. Vsi njegovi bolniki vedo le eno: da jih je vsakič postavil pred veliko leseno škatlo in da so morali globoko vdihavati prijetni duh, ki je vel iz nje.

Nihče ne more utajiti Američanovih zdravstvenih uspehov. Mnogo bolnikov je popolnoma ozdravil, drugi se pa počutijo mnogo bolje kakor prej.

Angleški zdravniki seveda hokuspokusa ne razumejo in ogorčeno napadajo »čudodelca«, da uganja sleparije. Čuden slepar je vsekako, ko se ni ne širokosti, pa zraven dosega uspehe: navadno je narobe...

(»Stockholms Tidningen«)

Najboljša ščetka sedanjosti!
Dobi se v vseh trgovinah

Z zakonom zaščiteno po vsem svetu

Šola za zakonske može

(nAD) Newyork, februarja. Neki ameriški časopis se je pred kratkim obrnil do svojih bralcev z vprašanjem: »Kakšen naj bo popoln zakonski mož?« Sodeč po došlih odgovorih ima gentleman, ki se sme ponašati z zakonsko popolnostjo, tele poglavitne vrline:

1. Zjutraj je dobre volje;
2. K obedu prihaja točno;
3. V hiši pušča ženi prvo besedo in je v gospodinjstvu ne kritikuje;
4. Trdi, da njegova žena izvrstno kuha, celo bolje ko njegova mama;
5. Je dobrodušen in plemenitega značaja;
6. Rajši ima svoj dom kakor svoj klub;
7. V družbi je ljubezniv;
8. Večak je v presoji ženske lepote.

Kaj pa ve rečete, cenjene dame?

Šola za zakonske žene

(nCD) Hollywood, februarja. Kalifornijska zveza ženskih klubov je pred kratkim izdala seznam zapovedi, po katerih naj bi se ravnala vsaka žena, ki si hoče ohraniti možovo ljubezen in zvestobo.

Najvažnejše zapovedi so:

1. Tudi za zajtrk bodi čedno oblečena;
2. Le dvakrat na teden pojdi zvečer

z možem ven, druge večere ga pustil v miru;

3. Plačaj najprej gospodinske račune, potem šele izdajaj denar za lepotečenje;

4. Nikoli ne zahtevaj od moža, da naj ti pomiva posodo;

5. Nikoli ne vabi svoje matere, naj pride k vama za nedeljo na obisk;

6. Poslušaj pozorno svojega moža, če rad pripoveduje;

7. Vprašaj moža v vsaki stvari za svet, saj se ti ni treba po njem ravnan;

8. Bodi nežna, a ne preveč;

9. Pred možem bodi vedno mehka in slabotna, tudi če si v resnici zelo močna.

Premetene so te zapovedi, moramo jim priznati. Načelo jim je: Odnemaj, boš laže vladala...

Ali znate prav spati?

Marsikdo toži, da slabo in rahlo spi, ne ve pa, da si to zlo lahko in kaj hitro popravi.

Slabo spiš namreč zato, ker se ne znaš docela sprostiti in ker ostanejo tvoji živci vso noč napeti. Tako se človeku zdi, da ga »mora tlačiti«, ali pa ima nemirne in hude sanje.

Če sodite tudi vi med take reveže, spijte vsak večer, preden ležete, kozarec precej oslaskane vode. To vam bo pomirilo živce in spali boste ko top.

(nLD)

Roosevelt »premagal«
Greto Garbo

(nGo) Newyork, jan. Do zdaj je živela Amerika v veri, da dobivajo največ pošte filmske zvezde — in sicer precej več kakor najvišji državni Zdrženih držav. Po najnovejši ameriški statistiki pa to ne drži več. Največ pism v Ameriki ne dobivata Greta Garbo ne Marlena Dietrichova, temveč sam predsednik USA Franklin Roosevelt.

Greta Garbo dobi na dan približno 800 pism, predsednik Roosevelt pa nič manj ko 6.500!

Demokratski predsednik zahteva, da odgovore njegovi tajniki na vsa podpisana pisma, ki imajo pošiljalcev naslov.

Največ pošte je dobil predsednik Roosevelt drugi dan po svojem prvem radijskem govoru, ki ga je imel po ponovni izvolitvi. Ta dan so pripeljali v Belo hišo kar 70.000 pism.

Za obrambo čebule

(nZo) Baltimore, febr. V Združenih državah so pred kratkim ustanovili družbo, ki se ponaša s temle čudnim naslovom: »Družba za boj proti sramotilcem čebule.« Gospod A. W. Lockwood, predsednik te družbe, se bo obrnil do ameriškega parlamenta s prošnjo, da ustanovi poseben odbor, ki naj ugotovi, katere temne prevratne sile se bore proti čebuljereji.

Profesor Howard Haggard z univerze v Yalu je izjavil na »vsedravnem« kongresu prijateljev čebule, ki je zasedal v Kalamazooju (država Michigan), da ni nič lažjega ko pregnati iz ust neprijetni duh po čebuli. Zadoštuje baje par kapljice neke klorinovne raztopine, in v pol minute ni o duhu več sledu.

Gospod Andrew W. Milnar, ki je tudi član te družbe, je pa predlagal, naj bi začeli saditi neko posebno vrsto čebule, ki sploh nima vonja.

Čebula spada v isto družino kakor lilija, je vzklilni navdušeni čebular. Ne bo dolgo, ko jo bomo najprej nosili v gumbici, potem šele pojedili!

(»House and Garden«)

(Po »Prager Tagbl.«)

IZ LJUBEZNI DO LEPE VDOVE

Skrivnosten gangstrski napad, ki mu pa detektiv ni verjel — dokler ni prstan izdal morilca

Paul Blanchard, najspretnejši pariški detektiv, se je peljal s svojim avtom iz Orégonu v Quincy. Kar zagleda sredi ceste prazen avtomobil. Ob njem je ležal mož, ki se je pravkar izvil iz tesnih vezi. Blanchard je skočil k njemu in ga posadil na noge. Tedaj mu je mož — kakih 55 let star, dobro oblečen gospod — začel ves razburjen pripovedovati o čudnem gangstrskem napadu.

Peljal se je bil s svojo ženo v Quincy. Spotoma ga je prehitel neki avtomobilist in mu nenadoma zastavil pot. Misleč da gre za pokvaro, je izstopil, da bi ponorečencu pomagal. Neznane je pa zdajci skočil predenj in zavpil: »Roke kvišku! Potegnil je samokres in ukazal njegovi ženi, naj stopi iz avtomobila. Udaril ga je s pestjo v obraz, da je padel, potlej ga je pa zvezal in mu iz žepov pobral denarnico in druge dragocenosti. Njegova žena je hotela medtem klicati na pomoč, a razbojnik se je lotil še nje: surovo ji je potegnil rokavice z rok in ji pobral s prstov vse dragocene prstane.

Nato jo je odvedel pred očmi zvezanega moža v bližnje grmovje, in tam je po kratkem boju bržčas zadostil svoji pohoti, a to mu očividno še ni bilo dovolj, zakaj čez par minut je ubogi mož zaslišal strel iz samokresa... Takoj nato je razbojnik pritekel iz grmičja, skočil v avtomobil in odprl.

Detektiv si je pri priči ogledal grmovje in našel tam res truplo mlade žene. Položila sta nesrečnico na avto in se odpeljala v Oregon, kjer je napadeni Guy Talmadge še enkrat popisal šefu policije skrivnostni napad. Do pčice je opisal tudi ukradeni okrasje, potem je pa ves žalosten in srti odtaval iz sobe...

Izdajalski prstan

Čez nekaj dni je detektiv spet prišel poročati policijskemu šefu v Orégonu o Talmadgovi aferi. To pot pa zadeva ni bila več tako skrivnostna. »Takoj sem opazil,« je dejal detektiv, »da na ob... napadenega Talmadga ni bilo niti sledu o kakem

udarcu. Večjeje grmovja, v katerem je ležala mrtva žena, ni bilo prav nič polomljeno. V bližini je ležala bela rokavica, še skoraj nova, in na njej ni bilo videti nikake praske ali madeža, čeprav naj bi jo bil morilec s silo potegnil ubogi ženi z roke. Razen tega sem našel v okrvavljeni travi zraven grmovja še majhen samokres. Ali vrže mar razbojnik po napadu samokres v grmovje? Kaj kmalu mi je prišel še slučaj na pomoč. Pokazal sem raznim dragotinarjem seznam ukradenih predmetov, čeprav nisem imel pri tem posebnih namer. Neki dragotinar iz Quincyja se je pa spomnil, da je nedavno prodal Talmadgu prstan, ki ga je pa neka dama kmalu prinesla v popravilo. Kajpak sem takoj vprašal za ime mlade dame in zvedel sem, da je to ljubka mlada vdova iz Quincyja, gospa Francis Birchova. Obiskal sem jo in povedala mi je čedno zgodbo.

»Pred nekaj meseci se je bila gospa Birchova seznanila z gospodom Talmadgom, ki se je na prvi pogled zaljubil do ušes vanjo. Vdova pa ni hotela postati njegova prijateljica, zato jo je oboževalec naposled vprašal, ali ne bi hotela postati njegova žena. Dolgo se je mlada vdova upirala, saj je bil Talmadge skoraj še enkrat toliko star kakor ona. Naposled sta jo njegova ljubezen, še bolj pa najbrže njegovo bogastvo zapeljali, da je sprejela njegovo ponudbo.

Njuni poroki se je pa postavila zdajci nepričakovana ovira na pot. Gospa Talmadga se po nobeni ceni ni marala ločiti od svojega moža. Dan po umoru je pa prišel vdovec k svoji novi izvoljenki in ji povedal, da je prost. Za zaročni dar ji je podaril dragocen prstan, toda bil ji je nekoliko prevelik. Nesla ga je torej k zlatarju v popravilo.

Ko so Talmadga zaslišali vpričo gospe Birchove, se je omehtal in skesano priznal, da sta ga njegova brezumna ljubezen in nesrečni zakon pripravila do tega hudodelstva. Pariško sodišče ga je obsodilo na dosmrtno prisilno delo.

Učenci so veliki otroci

(nZo) Newyork, febr. Ameriška zveza za napredek znanosti je nedavno priredila svoje vsakoletno zborovanje v Atlantic-Cityju (država New-Jersey). Proti pričakovanju so bile seje že prve dni nekam slabo zasedene. Kaj so neki počeli učenci, da jih ni bilo blizu?

Neki časniki je prvi rešil to uganko. Vsi učenci so bili namreč zbrani v veži hotela, kjer se je vršilo zborovanje — in veste, kaj so tam počeli? Občudovali so veliko električno železnico za otroke.

»Glej, glej, kako zanimivo!« je venomer ponavljal dr. William Beebe, slavni raziskovalec morskih globin, opazujoč hitro vožnjo aerodinamične lokomotive. In drugi učenci so stali okoli njega in z njim vred občudovali čudovito igralko...

(»Young America«)

Snažnost pri nas in drugod

V pariškem »Paris-Soir« smo te dni srečali zanimivo statistiko: koliko kopalnih kadi premorejo razni narodi.

Naslednje številke povedo, koliko kopalnic pride povprečno na 1000 prebivalcev v navedenih državah.

Združene države	35
Anglija	31
Nemčija	26
Švica	21
Danska	20
Nizozemska	19
Belgija	18
Francija	14
Japonska	12
Češkoslovaška	10
Norveška	8
Ogrska	7
Italija	6
Poljska	5
Spanija	5
Portugalska	4
Grčija	3
Romunija	2
Jugoslavija	1
Sovjetska Rusija	0,1

Če bi hoteli po kopalnicah meriti snago narodov, bi delali veliko krivico prav poljedelskim deželam, kamor spadamo tudi mi; saj je pri še tako imovitih kmetih v še tako naprednih državah kopalnica redkost — ko je pa hvala Bogu vode zunaj hiše, v prosti naravi dovolj! Gornja statistika je pristranska v korist držav, ki imajo mnogo velikih mest.

Trije poimi trije svetovi

Prusaščina

Pred nekaj tedni so listi pisali o protestu dveh nemških vseučiliških profesorjev proti moderni atomski teoriji. Moza sta javno razglasila, da moderna atomska teorija nasprotuje plemenski občutja (»die moderne Atomtheorie widerspricht dem rassistischen Empfinden«); ta nauk je razkrajajoč in bi utegnil »zasejati boljše navedbe v kraljestvo vede«.

Ugledni dunajski zgodovinar in publicist Karl Tschuppik je v zvezi s to novodobno prusaščino zapisal, kakšno »atomščina« je on sam pred kratkim doživel.

Sedel je s svojim prijateljem, znanim fizikom, v neki dunajski gostilni, in kramljal o dognanjih nove atomske teorije. Fizik mu je razlagal poskuse o razbitju atomov. Za isto mizo, pripoveduje Tschuppik, je sedel še nekdo drugi in je kajpada slišal ves najin pogovor. Nezaupljivo naju je gledal in postal čedalje nemirnejši — od vina ali od nezaupljivosti, ne vem. Zdajci je pa vstal, pristopil čisto k nama in dejal malone grozeče:

»Sliša, že lep čas vaju poslušam, zdaj mi je pa dost! Kaaj? A to me b' rada razbijala? Takšen boljše-vizem! Eno samo besedo še, pa pokličem žandarje!«

Tschuppik meni, da bi si kazalo tega moža pobliže ogledati. Nemara bi bil dober za stoličo nove nemške fizike... (Po dunajskem »Morgnue«)

Amerikanščina

Ze 22 let prodaja neki trgovec v Wallerju (Texas) svojo robo po lastni ceni — in kupčija mu imenitno cvete. Nad vrati ima napis: »Trgovina po milosti božji«. In tablica zraven napisa pouči kupca, kakšen mož je čudaški trgovec: »Vse blago prodajam po lastni ceni — brez slehernega dobička. Trgovina živi od prostovoljnih darov. Vse kar plačate prek prodajne cene, hvaležno spravim.«

Poleg vrat visi nabiralnik za prostovoljne darove. Mnogo ljudi vrže vanj tudi 20% kupne cene, pa so vendar še pocieni kupili. Drugi ne dajo nič, a vzlic temu trgovce ze 22 let kar dobro živi od »izkupčka« svoje trgovine.

Neki gospod Franklin je — vse kaže — rešil uganko, kako naj jemo špagete. Mož jih ima zelo rad in jih naroči vsakič, kadar so na jedilniku restavracije, kamor hodi na kosilo. Takrat potegne iz televizniške žepa srednje velike škarje in odreže z njimi konec špagetov, kolikor segajo čez vilice.

Preprosto pa genialno, kaj ne?

Neki psiček je preglasno lajal v skromnem newyorškem stanovanju svoje gospodariče. Dala ga je operirati. 85% njegove prejšnje »glasnosti« je zdaj proč... (»Prager Tagblatt«)

Evropščina

Jedki irski dramatik Georg Bernard Shaw in ugledni angleški publicist Weekham Steed sta si v pariškem tedniku »Vendredi« (»Petek«) skočila v lase. Zaradi odstopa Edvarda VIII. Shaw je zdaj že v tretje napadel predsednika britanske vlade Stanleya Baldwina.

»Gospod Baldwin,« pravi strupeni Irec, »je pilot, ki je genialno letel nad oblaki, ko ni vel niti najnedolžnejši vetrič. Baldwin ni mogel prenesti priljubljenosti Edvarda VIII., najpopularnejšega angleškega vladarja zadnjih stoletij.«

Na kar mu je nekdanji glavni urednik londonskega »Timesa« odgovoril:

»Kakor večina naših dozdavnih razumnikov,« je na moč brezobzirno zapisal Weekham Steed, »tudi gospod G. B. S. (običajna kratica za Shawa) ni imel pojma o abdikacijski krizi. Gospod Shaw je bil najprej socialist, potem se je navduševal za Mussolinija, zdaj pa gori za Hitlerja. Rajši naj piše dalje svoje drame. To bo njegovi slavi manj v škodo.«

Na vrsti je zdaj G. B. S.

(Po pariškem »Vendredi«)

čiti s tekmečvo tajnico, časti vredno petdesetletnico, ki vrhu vsega niti lepa ni bila — samo da bi prišel do zaželenega recepta. Zvitež je priletni tajnici dvoril tako vneto in goreče, da jo je res omehtal (to sicer pri taki stari »trdnjavi« navadno ni težko); pred kratkim jo je zasnil, in ko se je poročil, mu je tudi tolikanj želeni parfumski recept padel kakor zrel sad v naročje.

Ko so trgovca klicali pred sodnike, je izjavil, da je izbira družice prastara moževa pravica; da žena ne sme imeti pred svojim možem nobenih skrivnosti, je pa tudi znana reč.

Čeprav je sodišče priznalo upravičenost obtoženčevega dokazovanja, ga ni zato sodilo nič mileje. »Če ste si izbrali tako staro in nič lepo žensko, ki je povrh tega še brez premoženja,« je utemeljeval sodnik strogo obsodbo, »si tega pač ni moči drugače razlagati, kakor da ste se šli ženiti z njo zgolj iz umazanih konkurenčnih nagnjov nasproti svojemu tekmeču.«

(»Jogi Naplo«, Pešta)

Ne bojmo se mraza!

(nZo) Mraza se bojite? Kar v boj proti tej slabosti vašega organizma! Evo dveh nasvetov, ki sta se pokazala zelo koristna za mrzli zimski čas.

Precejšnjo odpornost proti mrazu dosežete, če potopite vsak dan eno roko v mrzlo vodo (+10°). Dovolj je, da držite vsak dan dve minuti roko v mrzli vodi: po treh ali štirih tednih boste že ves organizem privadili občutku mraza.

Drugo: kadar stopite iz tople sobe na mrzlo ulico, zaprite usta in dihanje globoko, a samo skozi nos. Tako bo kri udarila na površje telesa in preprečila, da bi vas prijel mraz. Ne odpirajte ust in ne govorite, dokler se ne navadite na mrzli zrak.

Ta dva recepta smo brali v newyorškem »Journal« of the American Medical Association. Preizkusite ju!

Narkolepsija

(nDD) London, februarja. Kaj pa je to? Boste radovedno vprašali. Čudna in na srečo redka bolezen, ki jo ima neka mlada poročnica iz Wimbledona.

Ali je poljub vreden četrť milijona din?

Oporni pevec Durante pravi, da ni, miss Evelyn pa trdi, da njen je — in ves Pittsburg jo vleče za nos

(nÜi) Pittsburg, februarja.

V največjem kinu v Pittsburgu v Združenih državah vrtijo veliko filmsko veseloigro s priljubljenim komikom Jimmyjem Durantom v glavni vlogi. Ne samo v Hollywoodu, temveč v vseh ameriških mestih je navada, da počasti krstno predstavo filma tudi sam glavni igralec in da zapoje radovednemu občinstvu svoj najnovejši »slager«. Tako je storil tudi Durante.

Umetnik je poječ eno svojih okroglih pesmic krenil z odra v dvorano, ki je bila nabita do zadnjega kotička. Kaj mislite, da je opevala ta pesem? Same lepe stvari kajpak, ljubezen, sladka poljube itd. Durante je vesela pesem tako razvnela, da se je nenadajano sklonil k neki ljubki mladi dami, sedeči na kraju vrste, in jo razigrano poljubil na usta... Krik groze se je razlegel po dvorani. Lepa dama je razburjena skočila s sedeža in vsa osupla zavpila:

»Kaj se predrne? Nesramnež!« »Oprostite, madam, saj je bila le...« je skušal Durante pomiriti razjarjeno nedolžnost, a ni nič pomagalo. Še ozmerjala ga je povrh. Prerekanje se je spremenilo v tak hrup, da so morali prižgati luči. Gledalci so se takoj razdelili na dva tabora. Ti so potegnili z igralcem, drugi pa z užaljeno damo, ki je vsa solzna stekla iz dvorane...

Že koj drugi dan je prejel Durante pismo z vljudnim obvestilom nekega odvetnika, da ga njegova stranka, gosposkita Evelyn Brownova toži za gosposkino 5000 dolarjev (250.000 dinarjev), češ da je omadeževal njeno čast in da to čast njegova klijenka tako visoko ceni. Durante pa kajpak ni bil pri volji, da bi plačeval take denarje. Dejal si je, naj rajši sodišče odloči, ali je poljub filmskega zvezdnika v kinu vreden 5000 dolarjev ali ne.

Razpravo so zaradi Durantovega potovanja po Ameriki in na Angleškem tako dolgo zavlačevali, da je odvetnik že skoraj izgubil potrpljenje. Zato je predlagal Durantu poravnavo »med brati«. Zahteval je za svojo klijenko 2000 dolarjev, pa bo afera s poljubom končana. Zvezdnik pa o tem niti slišati ni maral.

Pittsbursko občinstvo je Durante kajpak hvaležno za novo senzacijsko, saj bo razprava le tragikomične zadeve kar zabavna. Že zdaj se ljudje kar trgajo za vstopnice, čeprav še niti ne vedo, kdaj bo razprava. Pa še nekaj je sprožila Durantova afera.

Vprašajte Vašega zdravnika in on

Vam bo potrdil, da je naša najboljša in najbolj zdrava prirodna mineralna voda ona z rdečimi srci na etiketi, **RADENSKA!**

Zeni je okoli dvajset let. Pred kratkim so jo morali prepeljati v bolnišnico, ker je na lepem omedlela... od smeha.

Prvič so opazili to nenormalnost pred nekaj tedni, ko se je mnogo in od srca nasmejala in potem zdajci padla po tleh in trdno zaspala.

Pozneje je nekoč gledala Chaplinov film »Moderni časi«. Spet se je veselo smejala, nato je pa kakor prvič na lepem zaspala, tako da so jo morali odpeljati domov z rešilnim avtom. Takrat je spala štiri ure.

Njena čudna bolezen se v zdravniškem jeziku imenuje narkolepsija in je prav neprijetna, saj gre sleherni živčni pretresljaj — smeh ali jeza — bolniku na tak način do živega, da se meni nič tebi nič pogrezne v spanec.

Mladi ženci vbrizgavajo zdaj efedrin in upajo, da jo bodo vendarle ozdravili. (»Daily Express«)

Proti kašlju in hripavosti

Proti kašlju in hripavosti, pri astmi in obolenju vseh dihalnih organov vzemite domačo zdravilo specialiteto »Smreka« sok, ki je sestavljen iz naravnega ekstrakta smrekovih vršičkov. »Smreka« sok je napravljen po preizkušenem receptu in se dobi samo v lekarni mr. L. Bahovec, Ljubljana, Kongresni trg 12. Cena 1 steklenici 7 Din.

Skrivnosten umor

v opičji kletki

(«i) V londonskem živalskem vrtu se je te dni zgodil skrivnosten umor. Celotno upravo vrtja ga ne more pojasniti in meni, da ga najbrže ni detektiva na svetu, ki bi znal stvar do konca razčistiti.

Dva opičja samec in dve samici so živeli v isti kletki. Jackie in Georgeja, Jonathan in Jacqueline. Iz neznanih vzrokov so se med obema paroma na lepem vneli hudi prepri in nekega jutra je našel paznik Jacqueline na smrt ranjeno na tleh. V kotu je žalostno čepel Jonathan. Posebno skrivnostno je to, da se od tistega dne Jonathan ogiba svojih tovarišev, a tudi tovariša ga prezirata in se ne zme-nita več zanj.

»Umor imajo morda na vesti ena ali dve, morda pa celo vse tri opičje skupaj,« je zamišljeno dejal ravnatelj živalskega vrta, »za trdno pa tega ne bomo nikoli dognali. Vse kaže, da je Jonathan glavni krivec. To sklepamo iz vedenja ostalih dveh opič in iz njunega prezira. Lahko je pa Jonathan nedolžen in sta kriva baš Jackie in George; morda je bil Jonathan samo priča umora svoje tovarišice in se zdaj boji, da ne bi ista usoda doletela še njega.«

(»N. W. Journal«)

Nadaljevanje v 3. stolpcu

Naša misel

Baruch Spinoza (izg. spinóza), nizozemski modrijan, rojen leta 1632. v Amsterdamu, umrl leta 1677. Velja za enega izmed največjih mislecev novega veka. Zaradi njegovih verskih nazorov ga je židovska občina izključila, leta 1660, so ga pa pregnali iz mesta. Zatekel se je v Haag in se je tam preživljal kot brusar steklenih leč. Napisal je več pomembnih filozofskih razprav.

Anekdote o Kemalu

Ob aleksandrettski aferi so se pogledi spet uprli v skrivnostno osebo diktatorja nove Turčije — Kemala Atatürka. Mustafa Kemal je — kakor Hitler — sin skromnega carinskega uradnika, Ali Riza po imenu. Bolj ko oče je pa posegal v njegovo življenje, mati Zubeida. Podobno kakor pri Pilsudskem, Mussoliniju, Masaryku in Stalinu. Vsi veliki ljudje naših dni imajo izredne matere. Zubeida je stremila za tem, da je Mustafa z devetnajstimi leti končal srednjo šolo, potem ga je poslala v kadetnico. Kot mlad podporočnik je nastopil prvo službo v samotnem makedonskem kraju. In tam, v mirnem, tihem kotičku se je začela pot njegovih uspehov.

Prvi nastop

Bilo je v Dardanah. Vrhovno vodstvo turške armade je bilo v rokah Nemca — Limana von Sandersa. Takrat je Mustafa kot poveljnik polka prvič zablestel s svojo prisebnostjo.

Nekega večera — zavezniki čete so hudo pritiskale — ga pokliče na telefon Liman.

»Kaj sodite o položaju?«
»Slabo,« pravi Kemal suho.
»Obupen?«
»Dokler sem jaz živ, ne.«
Možati odgovor je poveljniku tako imponiral, da je vprašal dalje:
»Ali mislite, da bi mogli položaj popraviti?«
»Da.«
»Kako?«
»Imenujte me za generala in mi izročite poveljstvo v najnevarnejšem odseku.«

Smrti se tudi ne boji

Kemal veruje samo v Turčijo in v svojo srečo, drugega mu ni mar. Leta 1917, so ga v vojni vihrini nevdružne bolečine primorale, da je šel v tujino k specialistu. V Karlovi Varah ga je preiskal dr. Zuckerni. Zdravnik se je zgrozil in mu je odločno prepovedal kajenje in pitje, češ da ga bo drugače najpozneje v dveh letih vzel.

Kemal je rekel: »Hvala,« in se je vrnil naravnost na fronto (takrat je poveljeval neki diviziji v Siriji). Pil je kakor prej, kadil prav tako; še danes je živ, medtem ko so dobrega dr. Zuckernija že dvajset mesecev po Kemalovem obisku pokopali.

Zraven je pa vendarle previden

Čeprav je turški diktator po prepričanju fatalist, vendar ceni tudi previdnost. Jutrovo je dežela, kjer je mešanje strupov precej udomačeno.

Kemal ima zato slugo, ki pokusi vsako jed, preden jo zaužije gospodar. Dokaz, da se Kemal zaveda nevarnosti, ki mu prete, je lepa plača, ki jo dobiva ta »uradnik«: nič manj kot pol milijona din zasluži na leto!

(In vendar najbrže ne bi zamenjali z njim — ali pač?)

Kemalovo žepno uro

Išče na tisoče Turkov. Čeprav ta ura ni dragocena, prav preprosta in stara je, se njena vrednost ne da odtehtati ne z zlatom ne s platino.

Ta dragocena žepna ura je namreč Kemalu rešila življenje. Ob njej se je odbila krogla iz angleških jarkov pred Galipoljem. Pozneje jo je dal Kemal Limanu von Sandersu za spomin. Po generalovi smrti so jo pa njegovi svoji iz malomarnosti založili ali izgubili. Pred dvema letoma je ankarški parlament razpisal 1 milijon din nagrade onemu, ki jo najde...

Kemal in pastirček

Ataturk ima pet pohorjenk, deklic, ki so jim očetje padli v vojni. Kemal si je pa želel še posinovitvenca. Ni dolgo tega, ko je s svojim soferjem zašel ob črnomoški obali. Takrat sta zadela ob pastirčka, ki je pasel koze. Vprašala sta ga in mali je na vsa vprašanja odgovarjal tako bistro in ljubko, da je Ataturk kar stmel.

»Ali bi šel z menoj?« je v navdušen vzkliznil. »Ne bo ti slabo.«

»Kdo si pa ti?« je vprašal kozji pastirček.

Ko je slišal, kdo je neznan dobitnik, ni bil prav nič videti v zadregi: »Rad poidem s teboj, samo poprej moram odpeljati čredo gospodarju v hlev. Prvo je poštenost, potem pride šele vse drugo.«

»Vesten človek si,« je rekel Kemal. »Morda boš kdaj vodil ljudi: glej, da boš takrat tako pazil nanje, kakor pažiš danes na svojo čredo.«

Čez teden dni so prišli ponj. Mali pastirček je zdaj pri Kemalu. Morda mu bo nekoč še naslednik... (z)

Možje, ki se niso bali smrti

Na uravi braji

DOŽIVELJAJI ANGLEŠKEGA ČASTNIKA V INDIJI

Ta povest je začela izhajati v 43. številki »Družinskega tednika« dne 29. oktobra 1936. Današnje nadaljevanje je 15. Za nove naročnike smo v letošnji 1. številki z dne 7. januarja priobčili kratko vsebino vseh 9 nadaljevanj, izšlih do konca lanskega leta. Kdor želi citati lanska nadaljevanja neskrajšana, naj zahteva v upravi brezplačni ponatis prvih 4 nadaljevanj, naslednja nadaljevanja dobi pa v rednih številkah lista od št. 47 dalje. Cena vsake številke 2 din. Naroči Vam jih vsaka trafikla, ki prodaja naš list, ali jih pa sami naročite neposredno v upravi.

15. nadaljevanje

Ta nalič sva morala izrabit, da prideva dalje. Zakaj dokler bo deževalo, se mister Lenhai najbrže ne bo domislil, da bi naju zasledoval. Da so Mahrijo že zdavnaj rešili, o tem sva si bila na jasnem.

Dež je neprestano lil na naju v ogromnih množinah. Z Binnsom sva se prišla za roke in sva se opotekala po dva pijanca po razmešanem močvirju. Približno sva vedela, da morava po tej poti priti do gozda.

Po morečem maršu, trajajočem vso noč, je dež ponahal.

Tudi megla je izginila.

»Kaj mislijo gospod pisatelj o naših okoliščinah?« sem vprašal Binnsa. Bila sva — s spoštovanjem bodi povedano — blatna ko dva prašiča.

Jaz sem bil precej na kraju s svojimi močmi.

»Okoliščine?« je ravnodušno odgovoril Binns. »Ne more bi biti boljše. Morda se gospod stotnik potrudijo in pogledajo trideset metrov na levo.«

Pogledal sem na stran.

Skozi grmovje se je svetlikalo nekaj belega. Pogledal sem natančneje. Bila je karavanska cesta.

Karavanska cesta!!!

Stekla sva smeje se in kriče na to božno, od kamel shojeno gorsko pot, plesala sva ko Indijanca po njej in krič stotuje lovec na ljudi se je razlegal po tih pokrajini.

Potlej sva krenila v stran v grmovje in si spleta iz mokrih vej (ker suhih ni bilo) ležišče in sva se temeljito naspala. Da sva bila od lakote že blizu omedlevice, o tem sploh govorila nisva.

Kasneje sva marširala po kamelji poti spet dalje. In spet sva hodila po vzorcu čet, tesno drug za drugim z istim korakom, hkratu mahaje z rokami, prvi mož z dvignjeno glavo, drugi mož s pogledom zaprtim v hrbet svojega prednika. Medtem sva menjaje godla korčnice. Jaz sem jih poznal dolgo vrsto iz angleških in indijskih polkov.

Binns je pa odnesel rekord z groznimi, neznansko dolgimi popevkami iz krčem in kabaretov z vseh delov sveta. V tem čudnem, a za vzdržnost prav bodrilnem razpoloženju sva racala proti jugu vzdolž hribov in sklenila sva, da bova vzdržala do noči.

Čez kakšnih pet ur enakomernega pešačenja sva uzrla pred seboj kakor kakšno lato morgano — karavano ob poti. V najinem železnem optimizmu sva že dolgo pričakovala, da bova staknila na najini poti nekaj takšnega, zato tudi nisva bila preveč presenečena.

Binns, ki je bil takrat ravno vodnik, je obetal, jaz sem se pa zaletel v

njegov hrbet, zakaj peturnega enakomernega hoda ne moreš ustaviti od sekunde na sekundo — prav tako ne, kakor ne more maratonski tekač od sekunde na sekundo točno obstati pred vrvo na cilju.

Binns se je obrnil.

In suho je dejal:

»Karavana, če se ne molim?«

Da, pri moji veri, bila je! Kakšnih šestdeset kamel, težko obloženih, je počivalo tam. In k tem šestdesetim kamelam je sodilo prav toliko oboroženih mož, najmanj prav toliko. In če vse to drži, mora biti karavana namenjena v Pešavar, zakaj kam naj bi sicer šla? In natanko tako je bilo.

Z ogromnimi koraki sem šil dalje. Toda Binns je zdajci ukrenil po svoje in sedel ob poti v travo.

»Prosim te, sedi malo sem.«

Sedel sem.

»Digger, kakor se zdi, se bova tukajle pridružila. Ker pa govoriva vsa okoliška narečja, se bova morala na klasično angleško pokašljati. Ali razumeš? Dovolj klavna sva videli. Torej sva mohamedanca. In ti in jaz sva po vsaki ceni in v vsakem oziru za to, da je treba nejeverne vendar že iztrebiti iz Indije. To je najino načelo. Si za to? Torej drži!«

»Razumem!« sem dejal. Potlej sva vstala, da bi šla dalje, in jaz sem pravkar hotel še nekaj ziniti k najinemu načrtu, ko je Binns obstal in zastrmel vame.

»Molči!« me je narahnil in glas mu je kar zahrpel od besa. »Molči že, ti propadli sin krome psice! Če bi bil mene poslušal, potem bi izsušenega polja, ne bi bila zašla! Tvoj oče si bo zakril obraz, ko mu bom pripovedoval, kako piči so tvoji plovevinasti možgani! Naj te Alah pri priči spremeni v evinjsko korito... ti smetišče bolne rečne podgane!«

Govoril je najčistejše kajbrsko narečje, in jaz sem začudeno bolščal vanj. Ali se mu je mar kar na lepem do kraja zmešalo?

Z dolgimi koraki je stopal pred menoj, jaz sem pa kakor po glavi udarjen šantlal za njim.

Izmislila sva si že nekatero svojevrstno šalo, toda če naj bi bila to šala, duhovita prav gotovo ni bila.

Sel sem, kakor sem že rekel, malo ozvoljen za njim. Komaj sva storila pet korakov, je vrazil ob poti ko hrast velik možak. Moral je tam že prav gotovo čepeti, ko sva se midva med seboj pogovarjala.

Molče sva šla mimo njega, zakaj niti Binns niti jaz nisva v prvem trenutku vedela, kako bi naj moža pozdravila ali kakor koli že odgovorila. Tudi on ni storil ničesar, kar bi kazalo, da naju hoče odgovoriti, temveč si naju je le s svojimi temnimi očmi malomarno ogledal.

Tedaj sem šele razumel čudno Binnsovo šalo in bil sem vesel, da mu nisem pri priči, kakor sem sprva hotel, lepo po angleško zabrusil celo vrsto primernih odgovorov.

Upal sem, da je mož ob poti slišal množico najnižkotnejših psokv, ki jih je izlil Binns nadme, zakaj potlej sva morala po vsaki ceni veljati za nesumljiva domaćina. Na tak nazoren in dolgozven način se obkladajo samo domaćini med seboj. In midva sva hotela veljati za domaćina.

Pozdravljanje s člani karavane je bilo običajno. Bili so radovedni in tudi midva sva kazala radovednost, in tako smo drug drugega izpraševali. V glavnem je imel kajpak spet Binns prvo besedo. In ker je precej pri pozdravu namignil, da je vernik, ki je bil že v Mekki, sva bila ko na površju.

Rad sem mu prepustil vodilno besedo, zakaj sam sem bil le povprečen pripovedovalec in razen tega je bilo pripovedovanje kakor nalašč zanj, tako rekoč njegov poklic in vsebina njegovega življenja. Zakaj bi bil sicer pisatelj?

Svojo stvar je opravil imenitno, a ljudje kljub temu niso bili kdo ve kaj prijazni z nama. To resda ni imelo nobenega globljega pomena. Prav gotovo nisva zbijala suma. Toda vsak tujec, zlasti če je tako siromašen in zanemaren, se jim je moral zdeti dolgočasen. Bila sva jim prav gotovo v breme. Bila sva umazana in vsiljiva berača, ki se politaka po svetu in nimata ne domačije ne koščka svoje zemlje. Bili so pa kajpak sprčo večnih, tisočletja starih neokrnljivih postav gostoljubnosti prisiljeni, da z nama delijo jed. Ponudili so nama datilev, nekaj rozin in nekaj kosov nizkega kruha. Te nad vse dobro došle dobrote sva použila z običajnim, vljudnim in preglasnim emokanjem, mrmrala sva Alahov blagoslov nadjuje in sva se kar prehitela v ponavljanju hvaležnih »salamov«.

Temne oči tujcev se pa niso ogrele, temveč so zrlle ravnodušno preko naju. In to nama je bilo več ko ljubo.

Se zdaleč nama ne bi šlo v račune, da bi zbijala pozornost.

Ko je solnce zašlo, sva z njimi vred pokleknila, obrnila čelo proti Mekki in molila. Naj bo Njegovo ime, ki določa usodo, že kakršno si bodi, s srcem sem se zatekel k njemu, brezimnemu, in sem se mu zahvalil za to rešitev.

Potlej sva počepnila z ostalimi možmi v krog okoli velikega ognja iz kameljih odpadkov in tedaj se je začela velika ura Binnsa. Bil bi se res čudil, če bi ti možje ne bili podlegli njegovemu čaru. Človek ne bi verjel: Binns je res spet pripovedoval o Mekki.

To povest sem slišal že več ko enkrat in zame res ni bila nič več nova, toda ko jo je Binns spet začel pripovedovati, je postalo moje srce krotko, moja domišljija si je nadelala krila in moja čutila so bila ukleta. Bil je pravi pripovedovalni genij.

Bil je rojen za pripovedovalca. In ni se minilo pol ure, že so čepeli vsi spremljevalci karavane molče ob ognju in v tišino noči se je ob prasketanju plamena razlegal strastni Binnsov glas. Nihče ni odmaknil pogleda od njegovih ust. Kadar koli je prenehal, je završelo bodrilno in laskajoče mrmranje. Ponujali so mu skromne pogače, ponujali so mu pijačo, in Binns je pripovedoval dalje.

Pripovedoval je pozno v noč.

Ležal sem zlekujen in poslušal kakor vsi drugi. In čudež nebeskega svoda se je ves v zvezdah bočil nad menoj. Zdal pa zdaj, to moram že priznati, se je zganil v meni stari bojevnik, in vprašal sem se, ali je prav, da zbuja Binns tolikšno pozornost. Toda potlej sem že spet poslušal in si na svoje trezno vprašanje sploh nisem odgovoril. Naj se zasuče, kakor hoče. Alah je velik.

Naposled je pa vendar nehal. Legli smo spat. Binns in jaz sva legla malo vstran in nekaj mož je prineslo odeje, in vanje so skrbno zavili Binnsa. Pri priči je zaspal.

Jaz pa nisem mogel tako kmalu zaspati, zakaj vse mi je šlo še enkrat po glavi, vse kar sva doživela. Še enkrat sem preživel vsako podrobnost te druge rešitve iz Lenhajeveh krempjev in zdela se mi je čudovitejša od vsega, kar sem kdaj koli doživel.

Potlej sem na pol zadremal.

Toda kakor sem že prej nekoč rekel, človek iz naših vrst tam doli na vzhodu žal ne spi tako trdno ko dojenček, temveč budno ko žival. In tako sem se zdajci prebudil, ker me je instinkt silil k temu. S priprtimi očmi sem se ogledal in uzrl senco, ki se je bližala.

Nekdo je obstal pred nama. Spoznal sem ga takoj. Bil je velikan, ki je čepel ob najini poti in je bil tako neadejano vzrasel pred nama. Najprej se je akonil nad Binnsa, potlej pa še nadme.

Nisem se ganil. In bržčas ni imel zle misli. Natanko si je ogledal moj obraz, potlej je pa nelišno odšel in izginil.

Ali se mu je zbudil sum?

No, to neč se nama ni moglo nič več zgoditi. Začel sem gostoljubnosti naju je varoval. In kakor da bi se bilo z obiskom tega moža zgodilo tisto, česar sem pričakoval, sem pri priči zaspal in sem se zbudil šele, ko je v taborišču zavladal šunder.

(Dalje prihodnjič)

TRETJI NOVELA

Madžarski napisal
Josef Pasztor

Timar je mladi ženi z živahnimi, pametnimi očmi vljudno ponudil stol in dejal:

»Naj vas, draga gospa, ne moti nered, ki ga vidite v našem stanovanju. Sele pred četrti ure se je Nelly vrnila.«

»Vem,« je prikimala Liana. »Saj mi je vse pisala, celo uro svojega prihoda mi je sporočila. Ne bojte se, ne bom vam dolgo v nadlego. Dobro vem, po teh štirih tednih razstanka imata drug drugemu mnogo povedati. Le to bi rada vedela, ljubi Timar: ali niste bili zastran Nelly prav majo v skrb?«

Timar je nejevoljno odmahnil z roko.

»Kajpada sem se bal zanjo. Vedel sem, da je v letovišču tudi več ljudi iz naše družbe. Nelly mi je vsak dan pisala, s kom je bila v družbi. Mislim, da ga ni zakonskega moža na svetu, ki si ne bi tu pa tam delal skrbi, naj ima še tolikšno zaupanje v ženo. Vem, da so Nelly te štiri tedne zelo dvorili. Saj mi je sama pisala. Tam je bil Sarlay, tam je bil Gerö in tudi Bartha. Dobro vem, da so vsi trije dvorili Nelly, ko je bila še dekle. Vsi trije so moji prijatelji, zatoorej imajo več pravice do dvorjenja kakor kdo drugi. Izprašal bom Nelly, vas bom pa prosil, kateremu izmed teh treh gospodov naj vrata pokažem. Velja? Zdal pa stopite k njej in pozdravite jo!«

Drugo jutro je dejal Timar smehljaje se svoji ženi:

»Nu, dele moje, zdaj mi pa povej, kakšne prigode si doživela.«

Žena je lahno zardela.

»Oh, na žalost prav nikakih. Sele dva dni sem bila tam, ko mi je Sarlay poslal velik šopek ciklam. In popoldne me je tudi že obiskal.«

»Doma?«

»Kajpak, saj je bila tudi mama doma. Drugi dan sva se pa slučajno dobila na poti, ki drži na Marijin grič. Pridružil se mi je.«

Mož je prijel Nelly za roko.

»Sarlay je velik ženskar.«

»Vem.« Žena se je nebržito zasmejala. »Bil je vesel, da nisi tudi ti prišel, in mi je priznal svojo ljubezen.«

»In ti?«

»V obraz sem se mu zasmejala. Nekaj časa ga potem ni bilo več ne izpregled, potlej me je pa zmerom pozdravljal z globokim spoštovanjem.«

»In Gerö?«

Žena je zdajci nabrala obrvi.

»Obljubi mi, da se ne boš jezila!«

»Zakaj?«

»Če ti bom vse po pravici povedala. Ne bi marala, da bi se sprl z njim.«

Gerö me je namreč menil nebi tebi nič poljubil na vrat... Kar lepo mirno sedila... Nič razburjanja!... Vse bom povedala po pravici... Cel teden mi je bil venomer za petami, toda približal se mi ni, ker ni bilo priložnosti... Nekega večera sem pa šla v svojem svetlem imprimežu z globokim hrbitnim izrezom po praznem hotelskem hodniku, ko sem zdajci začutila poljub na tilnik. Bil je Gerö. Seveda je dobil svoj delež.«

»Takšna nesramnost! To je pa vendar — le je zavpil mož.«

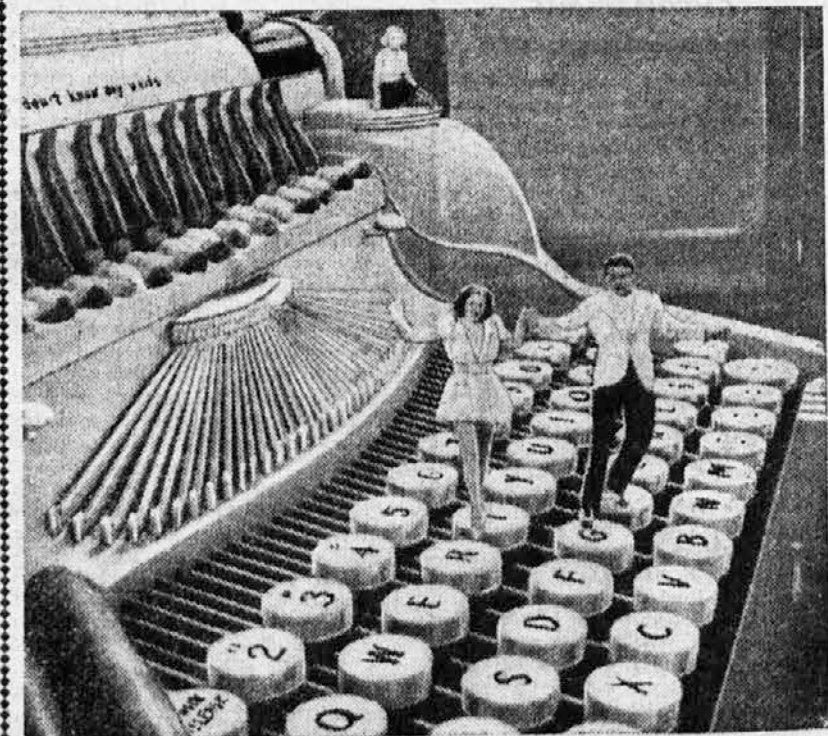
Žena ga je nežno pobožala po obrazu, zarečem od jeze.

»Nič se ne razburjaj. Kaj hočeš, takšen je pač... Bil je zelo v zadregi in se mi je potem opravičeval, da si ni mogel kaj, ko pa se svoj živ dan ni videl tako lepega tilnika; obljubil je, da se ne bo to nikoli več zgodilo...«

»Nadaljuj, In Bartha?«

»To je bil edini, ki sem z njim res lahko nepriljudno pokramljala. Bartha!«

Nadaljevanje na 7. strani.

Ljubezenska pisma se prav za prav spodobijo z roko pisati. Toda oba ameriška revijska zvezdnika Ruby Keeler in Lee Dixon sta drugačnih misli: svojo ljubezensko pesem tipkata namreč na zgornji orjaški pisalni stroj. (Prizor iz ameriške filmske revije »Ready, Willing and Able«.)

Letošnji karneval v Nici: godba mestni gasilcev v slavnostnem sprevodu.

Humor

Raztreseni trgovci

Neki podeželski trgovec z mešanin blagom je poslal svojemu dobavitelju v mesto dopisnico naslednje vsebine:

»Prosim, pošljite mi čimprej vrečo riža (kakor zadnjič), ker mi ga je popolnoma zmanjkalo. Z odličnim spoštovanjem x. y.«

Preden pa je karto oddal na pošto, je pripisal še tole:

»Moja žena mi je ravnokar povedala, da imamo še pol vreče riža; torej mi ga za zdaj še ni treba nič pošiljati. — x. y.«

Smešnice

Nedavno sem bil na nekem političnem shodu. Govornik je krilil z rokami in rohljal:

»Ostreti se moramo anarhizmu, boljševizmu, socializmu in despotizmu!«

Tedaj je vzkliknil svoj sosed:

»Ko ste že pri tem — dajte še revmatizem na program!«

(»Nebelspalter«, Rorschach)

Nesporazum

Tujec se je v hudem naliivu pretolkel po blatni vaški cesti do gostilne. Sedel je za mizo in gostilničarka mu je prinesla vročo jed v skledi.

»Na, čedno svinjarijo imamo, kajne?« je pripomnila mimo grede.

»Da,« je čemurno pritrdil tujec. »Ali ste jo sami skuhal?«

Paradokso

Neki mladi mož, ki je veseljačil z malopridnimi ženskami, je izdal mnogo denarja zanje. Kar na lepmo so ga začeli starši siliti, naj se vendar poroči s kakšno bogato dedično.

Kar deset deklet zapored so mu svetovali, toda nobena mu ni bila všeč. Na vsaki je našel kaj slabega.

Ko je tudi pri enajsti odkril to in ono napako, mu je oče skčil v besedo:

»Čudno je, kaj vse spregledajo moški ženskam, ki jih spravljajo na boraško palico — in kako strogi so nasproti tistim, ki jim prinesejo premoženje!«

Nevede resnico zdelo

Neka mlada plesalka ima že dalje časa toliko sreče in uspeha, da je postala malo domišljava. Celo z materjo je včasih prav visokostna. Če si maši dovoli kakšno opazko, jo kar na kratko zavrne.

»Veš kaj,« se ji je nekoč postavila mati po robu, ko jo je spet prav neprijazno odpravila, »pozabiti bi pač ne smela, da sem naposled vendar tvoja mati.«

»Ze prav,« ji je odgovorila plesalka, »ako bi si le malo manj na to domišljala.«

»Saj res — o čem sva že govorila, ko je planil tvoj mož s samokresom v sobo?«

Pogreb

Stari Izak se je na svojem posestvu blizu mesta preselil v večnost. Poleg mrljica so se njegovi sinovi pomenkovali o podrobnostih pogreba.

»Najgospodkeje ga boste prepeljali na pokopališče,« je predlagal zastopnik nekega pogrebnege zavoda, »če nimate avtomobil.«

»Koliko to stane?«

»Tisoč dve sto dinarjev.«

»To je preveč.«

»Prevoz s konji bi stal kakšnih osem sto dinarjev.«

»To je še zmerom preveč.«

»Potlej pač nimate nosače.«

»Za kajšno ceno?«

»Tri sto dinarjev.«

Sinovi so znova protestirali. »Tri sto dinarjev? To je še zmerom oduška cena.«

Tedaj se mrtvec vzbne na komolce in smehljaje se dé:

»Prav imate, dragi sinovi, kar peš jo bom mahnili.«

Najnovejša škotska

Neki mož stopi v Aberdeenu na tramvaj in izroči sprevodniku listek, da bi mu ga prelučjal.

»He, očka!« se začudi sprevodnik.

»Kakšen listek naj pa to bo? Ta je že izza časov, ko je tod vozil tramvaj s konjsko vprego!«

»All right! Ze res, a na njem ni nič predpisano, do kdaj velja za prestop! Medtem sem bil namreč malo pogledal v Kanado...«

Zakon na poskušnjo

Roman iz naših dni

Po francoščini priredil Ž. O.

Ta roman je začel izhajati v 39. številki »Družinskega tednika« z dne 1. oktobra 1936. Današnje nadaljevanje je 20. Za nove naročnike smo v letošnji 1. številki z dne 7. januarja priobčili kratko vsebino vseh 14 nadaljevanj, izšlih do konca lanskega leta. Kdor želi čitati lanske nadaljevanja neskrajšana, naj zahteva v upravi brezplačni ponatis prvih nadaljevanj, naslednja nadaljevanja dobi pa v rednih številkah lista od štev. 47. dalje. Cena vsake številke 2 din. Naroči Vam jih vsaka trafika, ki prodaja naš list, ali jih pa sami naročite neposredno v upravi.

20. nadaljevanje

»Hvala Bogu, da še ni konec noči! Nekaj ur nama je le še ostalo... da jih skupaj prebijeva.«

Prebignil se je. Marcel se je takrat zdel dvakrat večji, kakor je bil v resnici. Nemirno je sledila sleherni njegovi kretnji, kakor da bi stala pred zverjo, ki utedne zdaj zdaj planiti nanjo.

»Pojdite,« je trudno zajecjajala.

»Rajši... rajši bi ostala sama.«

»Kako škoda, da ste si tako hitro premislili!«

Spet jo je obletel s pohlepnim pogledom, meječim malone na nesramnost.

»Ko bi vedeli, kako srčkani ste ob tej uri, Marcela... S temi razmršenimi lasmi, s to bisernato poltjo, s temi zaspanimi očmi... In kako se vam poda ta ljubka in prosojna spalna srajca! In ta razburjenost, ki vam dviga prsi! Zahvaljen bodi bog Morfej, da vam ni prinesel spanja nočjo; tak občutek imam, kakor da vas je meni prepustil.«

»Ne, ne!« je zavpila. »V zmoti ste! Kaj si neki domišljate?... Ne, ne, nisem tega mislila!«

Za trenutek je obstal pred njo. Roke si je uprl ob boke, glavo je vzravnil, in na ustnicah mu je spet zaigral njegov stari nasmešek: tako se je zdelo, kakor da bi se pasel nad njeno zadrego. Potlej se je zdajci zresnil.

»Tako, zdaj pa ležite,« je rekel kratko. »To pot še pripuščam možnost, da sem se zmotil zastražen vaših namer... Toda rotim vas, drugič ne večerjajte več jastoga na ameriški način, ali pa vsaj ne dramite ljudi, če vam katera druga jed dela preglavje pri spanju. Človek bi mislil, da ima opravka s prenapeto žensko... z žensko, katere živcem bi dobro delo, če bi jih kdo nekoliko prerahljal!«

»Oho, mnogo se drznete...«

»Ob treh zjutraj, ljuba moja, nihče ne budi ljudi — razen če je bolan. Pravite, da sem vas krivo razumel; mogoče! Toda verjemite mi, nikogar ni, ki vas ne bi tako razumel, kakor sem vas jaz.«

Malomarno se je priklonil in zavil k vratom.

Preden je prestopil prag, se je še enkrat obrnil k njej.

»Lahko noč, Marcela.«

»Lahko noč.«

Še poslednjič jo je pogledal, še poslednjič je porogljivo skrivil ustnice, in mlada žena je ostala sama. Nepremično je strmela za njim.

Taka predrznost! On, drugače tako spodoben človek, si gre misliti... si upa...

Od jeze in sramu ji je kri udarila v lica.

Vsa leta, kar se zaveda, si še noben človek, ki je odvisen od nje, ni predrznil tako z njo govoriti kakor on.

Da ga vsaj sobarici nista slišali!

»Prenapeta ženska... da bi ji živce malo prerahljal!«

Marcela se je zgrozila.

Bog ji je priča: niti v sanjah ni mislila, da si bo tako razlagal njeno muhavost. O, kako osramočeno se čuti!

A še bolj kakor čut sramu ji je šel do živga možev nastop. Nikoli mu ne bi bila prisodila tolikšne nesramnosti.

In ona ga je imela malone za svetnika!

»Kaže, da je vaje občevanja z ženskami... Vsaj pravkar je bil nedolžni gospodič vse prej ko plah!«

Se nikoli ga ni videla v spalni obleki; kdo ve, morda je bilo tudi to vzrok njegove drznosti?

»Videti je, da je možki v promenadni obleki docela drugačen kakor v spalnem kostumu. Kakor je oni korekten in spodoben, tako je ta videti razuzdan... Pri moških bi moral človek menda res po obleki soditi njihovo dušo... Gorje, če bi se slekli do nagega!«

In spet jo je obšel nemir: kaj je neki ta človek, ki niti njegovih instinktov še ne pozna — instinktov, ki so vendar ogledalo človeškega značaja?

»Od kod je neki prišel?... Kaj je prej počel, s čim se je ukvarjal?... In s kakšnim namenom se je neki poročil z menoj?«

Mlada žena ni vedela ne kod ne kam...

Dolgo so ji takšne misli begale po glavi, da še lep čas ni zaspala. Njeni utrujeni živci so bili razdra-

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilolika srajce, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljino perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

ženi kakor že dolgo ne; kako vesela bi bila, da je mogla nad kom stresti svojo živčnost!

Tako je pa morala popolnoma sama strmeti s široko odprtimi očmi v noč, in njena roka se ni iztegnila, da bi pozvonila sobarici, kakor je bila vajena že leta in leta.

Ugnal jo je bil njen mož s svojim čudnim vedenjem, kajti že ob sami misli jo je stresel mrz, da bi utegnil zvonec njega priklicati... njega s tem peklenskim smehljajem na ustih in s predrznim pogledom, ki se je zdel, kakor da ji sili pod prosojno spalno srajco in jo slači do nagega.

XXIV

Marcelo je bilo drugo jutro kar strah srečanja z Nočem. Bala se je, da ne bi njen mož namignil na nočne dogodke in da si ne bi privoščil kakšne šale na njen rovaš. Njena bojazen je bila neutemeljena.

Ko ga je Marcela zagledala, se nehotе zardela; obrnila se je stran, boječ se, da se ne bi srečala z njegovimi očmi. Mladi mož pa ni bil prav nič v zadregi in jo je ogovoril kar se da neprisiljeno.

Govorila sta nepomembne stvari o vremenu in o najnovejših novicah, ki so jih prinesli jutranji časopisi. Ker je Marcela gledala drugam, je bolj čutila kakor videla, da jo mož opazuje od strani. Ali ji je skušal na obrazu brati, kaj misli o snočnjem dogodku?

Mladi ženi je bilo možovo nočno vedenje še zmerom nerazumljivo. Zato ni čudo, da so bili vsi njeni čuti nekam napeti in da je nehotе začela paziti na vse, kaj njen mož počne — kakor da bi hotela tako dognati skrite črte njegovega značaja.

Opoldne sta sedela pri kosilu v skoraj polni restavraciji. Tedaj je Marcela nagajivo in porogljivo hkrati vprašala svojega moža:

»Dajte, Noel, povejte mi no, zakaj tako vneto opazujete ženske okoli naju?«

»Zakaj opazujem —?« je osuplo ponovil. Njegovo začudenje je bilo nehlajeno in mlada milijonarka se je nehotе nasmešnila.

»Velik radovednež ste in se najbrže niti ne zavedate, kako včasih ostro opazujete ljudi. Tako na primer imate onole plavalasko na levi že svojih deset minut na piki... Gledala sem vas in videla, da so se vaše oči najmanj desetkrat hotele odtrgati od nje, a zaman; kakor da bi jih magnet privlačeval, se vaše oči zmerom iznova vračajo k njej!«

Noel se je nasmešnil.

»Kdo bi si mislil, da znate tudi vi tako pozorno opazovati!«

»Kako ne bi opazila, ko me pa v takšnih trenutkih niti na znanje ne vzamete!«

»Oho, proti temu pa odločno protestiram!«

»Nič ne protestirajte, ker ne bi resnice govorili. Nikarite no, dragi moj gospod mož, ko vas pa že začenjam prav dobro spoznavati. O, ne mislite, da vam hočem kaj očitati, nikakor ne! Le tako za šalo sem vam hotela danes povedati, da imam tudi jaz oči.«

Mercier se je zasmeljal.

»Bogme, kar bojim se vas! Saj se vpiro vas skoraj ne bom upal nobene ženske več pogledati!«

»Bilo bi res škoda,« je menila prav tako šaljivo. »Kajti priznati vam velja, da znate človeka res lepo pogledati in hudo neprisiljeno...«

»Nu, vidite!«

»Ali naj vam povem, kaj najprej storite, kadar prideva v restavracijo?« je povzela in se nehotе zardela. »Le poslušajte in pazite, da me boste popravili, če kaj ne bo držalo... Ko torej sedeva, pogledate najprej na okoli, da vidite, ali je med gosti kateri vaš znanec, ki bi vas utegnil spraviti v zadrego...«

»Oprostite! Nikogar ni, ki bi me spravil v zadrego!«

»Mogoče; vem le to, da zbuja tak vtiš vaše vedenje. Potem pogledate drugič na okoli, to pot zato, da pretehtate goste po njihovi vrednosti, ali kaj!... Moram že reči, dober nos imate! Kajti navadno so ljudje, ki jim blagovolite posvetiti svojo pozornost, res zanimanja vredni; skoraj zmerom so to znane in ugledne osebnosti.«

»Po tem takem bi bil torej zelo poraben za lovskega psa?«

»Ne norčujte se!« ga je zavrnila, čeprav se je tudi sama zasmejala.

»Saj ste nehotе malone resnico zadeli! Opazila sem, da koj prvi mah odkrijete med gosti tiste, ki so vredni, da se človek z njimi ukvarja. Kadar gre za ženske, se pa vaše oči kar zaiskre; vaš izprva površni pogled se pogrezne v globine in kaj rad postane le preveč rado-

veden.«

»Strašno, kako neusmiljeno me razkrinkujete! Jaz sem pa mislil, da ga ni bolj zapetega človeka na svetu od mene!«

»Vi že mogoče,« se je zasmejala, »ne pa vaše oči! Povem vam kar naravnost, da imate od sile predrzne oči.«

»Res?... Potem bi jih pa nemara kazalo skriti pod temne naočnike?«

»Da bodo postale še svetlohlinske povrh — drugega ne bi nič dosegli. Prepričana sem namreč, da se vaše oči ne bodo nikoli poboljšale.«

Mercier se je nasmešnil.

»Že vidim, strašno sem jih pokvaril, ker sem jim očividno puščal preveč svobode. Zdal je pa prepozno, da bi jim zapovedoval, kaj smejo gledati in česa ne; saj se že zmenile ne bi za to.«

»Vidim! In zato vam takrat, kadar uzro kakšno žensko... to se pravi zalo žensko... zato vam takrat tako hitro zagoré.«

»Kaj hočete! Pokazale bi rade, da imajo dober okus... da ljubijo lepoto.«

»Da, to je tisto, kar jih razvname! In takrat vidite samo žensko... in nič drugega... Najprej njen

obraz, potem prsi... nato pa še njeno obleko... In potem se spet vrnete k obrazu, k izrazu na njem. Takrat kar čutim, kako ugibate, kakšne vrste ženska utegne neki biti. V duhu jo postavite v družbo, kamor mislite da spada, vtisnete ji pečat takšne ali drugačne osebnosti. In ko ste to opravili, začnete iznova svoj ogled... In potem kar začutim, kako jo slačite v duhu, kako iščete izpod obleke njene telesne oblike in si jih osvajate.«

»Pst!« se je prešerno nasmešnil. »Take intimnosti ne spadajo h kosilu!«

»Vem, da ne!« je pritrdila, toda njen nasmeš ni bil tako iskren. »Hotela sem le reči, da postane ženski nerodno zaradi tega vašega slačenja... in tudi mene, odkrito priznam, obide zadrega, ker moram to gledati. V takih trenutkih le preveč pozabite, da sem jaz zraven vas... Mene takrat za vas kratko in malo ni! Zrak sem vam, ki gledate skozenj druge ljudi.«

»Preveč pretiravate... Zrak? To je vendarle nekoliko premalo!...«

»O, verjemite mi, da sem vam takrat še manj ko zrak. In dostikrat se moram vprašati: počemu neki tu sedim?«

Mladi mož je hotel odgovoriti, toda Marcela ga je prehitela.

»O, vem, zakonska žena sem — to se pravi, peto kolo. A zaradi tega me vendar še ni treba popolnoma prezreti!«

Nagnila se je k njemu čez mizo, kakor bi hotela ustvariti večjo prisrčnost med njima, da bo laže sledil njenim mislim:

»Verjemite mi, Noel, nisem ljubosumna! Niti na um mi ne pride kaj takega. Bilo bi tudi na moč nerazumljivo, če pomislim, v kakšnih okoliščinah sva se poročila, mar ne? Le to je: pozabiti ne bi smeli, da ste v ženski družbi... Verjemite mi, vaše vedenje je za damo hudo neprijetno in zelo poniževalno... Zato vpiro mene rajši ne opazujte drugih žensk... Zakonski mož je svoji spremljevalki dolžan vsaj nekoliko obzirnosti... Prosim vas, imejte včasih to pred očmi!«

»Prepričan sem, da pretiravate in da vendarle nisem tako brezobziren, kakor mi očitate. Toda če se mi res kdaj kaj takega pripeti — verjemite mi, zoper mojo voljo! — vas prosim: začnite takrat pogovor z menoj in primamite mojo pozornost. Zanesite se: zdaj ko ste me opozorili na te hibe, si bom prizadeval, da bom manj raztresen.«

Z zadoščenjem je vzela njegovo obljubo na znanje. Vzlic temu si ni mogla kaj, da ne bi jedko pripomnila:

»Včasih vas moram po dvakrat ali trikrat vprašati, preden dobim kak odgovor... Toda resnici na ljubo moram priznati, da me danes niste zanemarjali: saj že cele četrte ure ne mislite na lepo črnolasko pri sosedni mizi... Domišljam si, da sem zmagala nad njo.«

»O, vi ste neskončno boljši od te dame, in najbrže mnogo zalši od vseh teh poslikanih lutk, ki jih dan za dnem tu srečujemo. Verjemite, Marcela, še nikoli vas nisem primerjal z njimi v vašo škodo.«

Videč, da je zardela od počaščenja, je še dodal, kakor da bi jo hotel do dobrega prepričati o svoji iskrenosti:

»Prav dobro se zavedam, da imam navado vse opazovati, kar se okoli mene dogaja... In priznam, da bi bilo to neodpušljivo, če ne bi bila ta navada predvsem potreba po spoznavanju okolja,

Zakaj bi bili plešasti? Takoj uporabite dišečo specialno kozmetično tekočino »MODANA«. Vsakemu in brez razlike je potrebna, takoj izginje prhljaj, ekcemi itd. Jači korenino las. Takoj zaustavi izpadanje las, in lasje zrastejo na plešastem mestu. Cena steklenici Din 40.—, poština dinarjev 7.—.

Moderna Kozmetika Split
Mnogostevnilne zahvale Vam jamčijo uspeh

*Najcenejše in
kvalitativno najboljše
hrastove in bukove*

PARKETE

dohajlja in polaga tovarna

REMEC-CO

DUPLICA PRI KAMNIKU
železniška in avtopostaja

Oglejte si naše zaloge v tovarni ali v pisarni
LJUBLJANA, Kersnikova ulica 7, poleg Slamiča

nekaka umska nujnost človeka, ki ne more iti z zaprtimi očmi mimo ljudi in dogodkov... Verjemite mi: kadar opazujem kakšno žensko, in čeprav jo slačim, kakor ste se izvolili izraziti, ne počnem tega iz moškega poželjenja — o, še zdaleč ne! Vtis je docela možganski: denimo, da sem lovec, ki sanjam bežede, ali pa psiholog, ki podzavestno brska po duševnem življenju ljudi — kakor hočete! In prošim vas, ne glejte pri takšnih priložnostih česa drugega v meni: storili bi mi krivico.

»Verjamem vam in hvaležna sem vam, da ste mi to povedali. Vsekako vam priznam, da ste zabaven tovariš in da sta najini duševnosti v mnogočem sorodni. Ne mislite tudi vi tako?«

»Kajpada!« je vzkliknil veselo. »Da, v mnogočem so najine misli sorodne,« je dodala in ga nekam pomembno pogledala. »Razen morda takrat, kadar mi greste pravit kakor zadnjič, da morate nujno v Pariz po opravkih.«

»Oprostite, saj sem se vam pred odhodom osebno opravičil.«

»Vem, vem! Da ste ravnali po vseh zapovedih lepega vedenja, vam nihče ne oporeka. Toda pri- znanje, Noel, da mi je težko razumi- meti, kakšni opraviči so vas v dru- go klicali v Pariz.«

»Saj sem se tako rekoč že s pri- hodnjim vlakom vrnil!«

»Vem. Hitreje se res ne bi bili mogli vrniti... A vendar, opraviči... nujni opraviči! Posebno resna ta pretveza menda ni bila. Saj nimate lastnega imetja in zato si le težko predstavljam, kakšne vr- ste opraviči so neki morali biti, da so vas tako nujno klicali v prestolnico.«

Mercierju je kri zalila čelo. Do- bil je bil pismo in ne da bi ga ji bil pokazal, se je hlastno odpeljal — a zato se je tudi hitro spet vrnil! Mladi mož ni razumel, za- kaj naj njegovo vedenje ne bi bilo pravilno... Menda vendar ne bo ta ženska trdila, da ga ima pravico popolnoma prikleniti — kakor da ne bi že tako dovolj čutil strašnih spon, ki ga vežejo z njo!

Ker ni nič rekel, je Marcela grenko povzela:

»Vidim, da sem s tem izpraševa- njem prekoračila pravice, ki mi jih dajete... Vaši opraviči — če so res kupčijski opraviči — se mene nič ne tičejo... prav tako ne, ka- kor se me nič ne tiče bolezen va- še prijateljice-sorodnice, ki niti njenih sorodstvenih zvez z vami ne poznam...«

»Vidim, da začena najin raz- govor zahajati na krivo pot,« ji je nekam mrzlo skočil mladi mož v besedo. »Vtis imam, da vam nikoli nisem ostal spoštovanja dolžan; zato me boli, ko vidim, da vi dru- gače sodite.«

»O ne! Lepo vas prosim, nikar s tako povzdignjenim glasom! Saj nimam nikakih napadalnih na- menov! Rekla sem vam že, da ste mi zelo prijeten tovariš in da sem vam hvaležna za vašo brezhibno korektnost.«

»Takšne besede že mnogo rajši slšim,« je menil z nasmehom.

»Da,« je počasi ponovila, »pri- jeten tovariš že... le kot zakonski mož...«

Obmolnila je.

»...nisem nemara na mestu?« je vprašala s porogljivim nasmeškom.

»Ne bi rekla,« je menila in se nasmehnila, hoteč tako ublažiti drznost njegove pripombe. »Morda imam le tak občutek, kaj vem... Zdi se mi namreč, da še ne znate prav svoje vloge.«

»Da sem torej samo nekaj so- prog, kakor jih vidimo v veselje- igranju?«

»Da, to je tisto! Vtis mi dajete, kakor da se ne morete prav spriz- jazniti z mislijo, da ste poročeni.« Marcelina opomba Noelu ni bila nevshečna. Njegova mala ženica bogme ni neumna in njene misli imajo glavo in rep!

Dobrodošlo se je pridružil nje- nemu tonu:

»Priznam, da se res še nisem prav uživel v svojo vlogo. Samemu sebi se zdim še zmerom ko pticek

na veji... pticek, ki bo lepega dne odletel.«

»Vidim! Le to mi povejte: ali ste že kateremu svojih znancev govorili o meni?«

»Nikomur.«

»Tudi oni dami ne... svoji stari prijateljici?«

»Tudi še ne.«

»Zakaj ne?«

»Ker čakam.«

»Česa čakate?«

»Kaj vem! Morda katastrofe, ki me bo poslala nazaj v prejšnje samsko stanovanje...«

Marcela si je dobro zapomnila: katastrofe je rekla!

»Vidim, da imate premalo za- upanja,« je povzela čez kakšno minuto. »V koga ali v kaj?« V samega sebe, vame ali v bodo- čnost?«

»Nemara v vse troje. Eno je go- tovo: da se ne morem prav uživ- et v svojo vlogo, kakor ste rekli. In zato — ali mi verjamete? — so nekateri moji kovčgi še zmerom neizpraznjeni. Vse moje perilo je še spravljeno v njih in več preda- lov je še zaklenjenih, kakor so bili prvi dan najinega prihoda na riviero. Tako bi lahko v eni pičli uri vse pospravil za odhod.«

»Strašno!... Zakaj ta zapetost?... Česa neki se bojite?«

»Ničesar... in vsega nemara! Golo naključje mi vas je dalo za ženo, druga takšna muha usode me utegne vreči iz vašega življe- nja... kajti krempelj usode so ka- kor mačji: človek jih šele tedaj zagleda, ko je že opraskan.«

»Čudno!« je zamišljeno dejala Marcela. »Zmerom sem mislila, da so zakonske vezi svete...«

»Zelo svete so, res... a tudi zelo

Vlomilec

Napisala Gabriela Desneyeva

Pierre je previdno odprl vrata in je vstopil po prstih. Skozl okno je bila slabotna mesečina. Pierre se je smrtno prestrašil: zmotil se je bil zastran sobe. Namesto da bi bil odprl vrata v salon, je prišel v spalnico. Pridržal je sapo in se oprezovaje ozrl na okoli — vse tiho je bilo. Mlada žena je mirno spala v široki zakonski postelji. Njeni plavi lasje so se medlosrebrno lesketali v mesečini.

Pierre je z neskončno opreznostjo krenil k nasprotnim vratom. Toda ta- krat so zaškripala parketna tla pod njegovimi nogami — dovolj glasno, da se je mlada žena predramila.

»Ali si ti, Guy?« je vprašala za- spano. »Spusti zastor in se tiho sleci, da se ne bo otrok prebudil. Luči ni treba prižigati.«

Pierre je obstal z razbijajočim sr- cem. Ni se upal niti ganiti.

»Tako zgoden si nocoj... Zakaj pa nič ne govoriš?« je vprašala začudeno mlada žena.

Tisoč misli je tisto sekundo zletelo Pierreu po glavi. Sirota meni, da je njen mož. A on se klati kdo ve kje, podlež, in pušča to ljubko mlado že- nico samo doma.

Razburljivo sočutje do onemogle žene je vstalo v njem. Počasi je stopil k oknu in spustil zastor.

»Zakaj nič ne govoriš, Guy?« je spet vprašal mladi glas. »Pridi k me- ni, tako strah me je!«

Pierre se je v temi približal pos- telji in mlada žena se je trepetaje prižela k njemu. Pogladi jo je po laseh in jo nežno poljubil na čelo.

»Kako dober si nocoj, Guy! Ali me imaš vendar še malo rad?«

Pierre je zbledel v srce. Jel je šepetati nežne besede, gladil je to plavo glavico in zibal mlado ženo kakor nedolžno dekletce; dokler ni zaspala. Potlej jo je oprezno spustil na blazino in odšel po prstih, z novim, prečud- nim občutkom v srcu.

Guy, njen mož, se je vrnil ob štirih zjutraj. Skrbno je pazil, da ne bi žene zbudil, in je hlastno legel.

Drugo jutro je iskal na Luizinem obrazu sledove solz: trdo se je bil že pripravil na očitke, ki jih bo zdaj slšal. Toda v njegovo neizmerno pre- senčenje mu je žena ovila roke okoli vratu in se mu vsa blažena smehljala. Kako velike in žareče so njene oči! In kako rada ga ima!

Bil je globoko osramočen. Niti be- sedice očitkov, nič izpraševanja, kje je prebil noč, nič prizorov... In taki ženi se je izneverjal! Saj je niti vre- den ni!

Še tisti dan je sporočil Rini, da naj ga nikar več ne čaka. Pisal ji je, da se je iznova zaljubil v svojo ženo...

površne v takšnih primerih, ka- kor je najin.«

»In vendar naju je župan po- ročil, Noel! In vse to imava črno na belem!«

Glas ji je drhtel, ko je to govo- rila. Zavedala se je tega in jezilo jo je.

Kakor da bi bila šestnajstletna šolarka! Vgriznila se je v ustnice in se ponosno zvravnala.

»Poročena sva,« je ponovila, to pot stvarno in hladno.

»Kajpak! Moje ime nosite in pred zakonom ste moja žena.«

»In to se vam zdi tako smešno?«

»Kaj se mi ne bi, ko pa še zdaj vidim, v duhu pred seboj debelega gospoda župana s prepasko okoli

MALI OGLASI

Male oglase socialnega značaja računamo po 25 par za besedo, trgovske in podobne pa po 50 par za besedo. Preklicni in trgovsko-obrtniški oglasi, ki nimajo prodajnega značaja, stanejo po 1 Din za besedo. — Za vsak mali oglaš je treba še posebej plačati davek v znesku 150 Din. Kdor želi odgovor, dostavo po pošti ali če ima oglaš štiro, mora dopla- čati še 3 Din. — Mali oglaš se plačuje vedno vnaprej, in sicer po pošti nakaznico, po po- štni položnici na tek račun. »Družinski ted- niki« uprava, Ljubljana 15.393, ali pa v znam- kah obnem z naročilom.

Dopisovanje

Vsaka beseda 25 par. Davek 150 Din. Za štiro ali daljše naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

GOSPODIČNA, intelektualka, stara 25 let, želi spoznati gospoda plemenitega značaja, inteli- genta, radi resnega duhovnega razvedrila, obiskov kinematografov, gledališča in izletov. Dopise prosim na »Družinski tednik« pod štiro »Gentleman«.

ISCEN SI ŽIVLJENJSKO DRUŽICO, po mož- nosti intelektualko z veliko gimnazijsko, učiteljsko ali drugo maturo. Mora biti finega čustva, lepega vedenja, dobro vzgojena in iz- dobre družine. Avanzina ali neamomna pisma prosim navločiti na oglašni oddelek tega lista pod štiro »Sreča«.

MADAME! Pričakujem Vaš odgovor in po- ljubljani roko: »Resna ljubezen«.

MARJETICA, pričakuj me v soboto ob 21. uri v domeni knjarni. Pridem gotovo! — Po- ljubke X. Y. Z.

ŽENITVE IN MOŽITVE v boljših krogih po- sredujemo z največjo vestnostjo. Informativne prospekte razpošiljamo diskretno, če pošljete poštne znamke v znesku 10 Din. — Imamo veliko izbiro odličnih dam in gospodov. Do- pisujemo v slovenščini: »Rezor« Zagreb — po- šta št. 3. Mnogo slovenskih gospodičen in go- spodov se je že srečno poročilo s pomočjo »Rezora«. Pišite še danes tudi vi po prospekte!

ZAGREBSKI ODVETNIK, samec, dr. prava, s imenitno vpeljavno pisarno, r. k. vere, 42 let star, soliden, simpatičen, se želi poročiti s Slovenko, gospe ali gospodično, ki ima pre- moženje. Pojasnila proti znanamkam 10 Din — pri »Rezoru«, Zagreb, pošta 3.

OROŽNIŠKI NAREDNIK, r. k. vere, 34 let star, hrabra pojava, soliden, se želi poročiti s slovensko gospodično s dežele z dobo. Po- jasnila proti znanamkam 10 Din — diskretno pri »Rezoru«, Zagreb, pošta 3.

Informacije

Vsaka beseda 1 Din. Davek 150 Din. Za štiro ali daljše naslovov 3 Din. Najmanj 10 besed.

OBRTNI LIST za galanterijo, pletenice, itd. eventualno tudi za sejne oddam pošteni osebi. Drugo po dogovoru. Ponudbe pod štiro: »Po- štenje«.

KOMPANJONA in obenem iskrenega prijatelja z nekaj kapitala radi prevzema kakšna dobro- ga gostilniškega podjetja liče 37letna go- spodinja z gost. osebno pravico. Sposobni, trezni in prosti vsakih vezl. primerne starosti naj se javijo na upravo »Družinskega tednika« pod štiro: »Korajza lokal«.

ODDAM MAJHEN LOKALČEK sredi mesta Ljubljane, lahko tudi polovica lokala za skup- no prodajo. Cenjene ponudbe pod štiro: »Ugodno«.

Vse vrste oblek, nepremoč- livih Hubertusov, plaščev, perila itd., si nabavite po zelo nizki ceni pri

Preskeriu

Sv. Petra cesta šte. 14

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje

ste postreženi s

KURIVOM

pri trvdki

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem

trebuha in slšim njegov kratki, a tem spodbudnejši govor o naji- nih medsebojnih dolžnostih. Ka- ko ne bi postal dobre volje, kadar se spomnim tistega trenutka!«

»Vam res ni nobena reč sveta,« je vzkliknila in se še sama zasmel- jala. »In to se kajpada tudi pri vaših nazorih v zakonu pozna.«

»Ali imate vi nemara dru- gačne?«

»Morda že,« je priznala. »A ker se mi zde še originalnejši od va- ših, vam jih rajši ne bom razkla- dala.«

»Sicer pa,« je povzela čez nekaj trenutkov tišine, »ne zabavljam preveč na najin zakon: ali nama nista mar ta dva meseca minila kakor v snu?«

»Dva meseca!« je ponovil in se zavzel. »Kaj je res mogoče, da sva že dva meseca poročena?«

»Menda! Nu vidite, da se niste dolgočasili z menoj!«

Marcela je postala kar razigra- ne volje — zato se je pa Noel na lepem zresnil. Očitvidno ni gle- dal zadeve z istega vidika.

»Nikoli ne bi bil verjel, da bom mogel vzdržati dva meseca takega plehkega in brezdelnega življe- nja,« je zamrmral.

»Ta uspeh štejem sebi v dobro!«

»Ne,« je resno odkimal. »To je navadno lenuharjenje, ki vam ga utegnem lepega dne v slabo knji- žiti, lepa madame!«

Marcela se je zasmejala.

»Ker zmerom mislite, da morate delati, če hočete živeti. Nikarte, Noel, rajši meni verjemite! Živ- ljenje je le tedaj lepo, če je praz- no skrbi. Poženite se vendar že v vrtnice in začnite uživati ugodja, ki se vam ponujajo.«

Noel ni odgovoril.

Za trenutek so njegove oči za- strmlele v mlado ženo, ki ji je pri- jazno sredozemsko solnce zlatilo lase. Potlej se je pa zagledal na morje — tja v daljo, kjer se je vitka jadrnica igrala med nehom in morjem.

Tretji

Nadaljevanje s 4. strani

tha je pravi gentleman. Kolikokrat se mi je šmel priložnost približati, toda razen pozornosti in spoštljivosti nisem pri njem ničesar doživela. Tudi tebe zelo ceni. Dostikrat sva o tebi govo- rila. In kako ustrežljiv je bil! Mam je seznanil s svojo ljubeznivo teto; stari gospe sta se imenitno razume- li. Tudi knjige nam je posojal. Za izlete nam je poslal vodnike, pred odho- dom nam je priskrbel vozne listke in odpremil priljago. Res popola kava- lir. Sicer naju bo pa obiskal.«

»Ta Geró mi ne gre iz glave. Takšna predznost...«

»Zena ga je priščno poljubila. »Zdaj naj bo pa tega dovolj,« je rekla nežno. »Pozabi tega neotesanea. Le zakaj sem ti šla vse to praviti?«

Popoldne je prišla Liana. Ker se je Nelly ravno preoblačila, jo je sprejel Timar.

»Nelly mi je vse povedala,« je dejal. »Res? In?« je radovedno vprašala Liana.

»Ta Geró! Kaj rečete?« je živčno vzkliknil Timar.

»Nič,« je smehljaje se odgovorila Liana.

»Prosim vendar!... In potem ta Sar- lay... Kaj pa o njem rečete?«

»Nič.«

»Nič? Ta dva ne moreta biti več moja prijatelja... Povejte, kaj bi pa vi na mojem mestu storili?«

»Jaz? Barthu bi odpovedala prija- teljst o.«

»Kaaaj? Barthu? Zena mi je vendar pravila, da...«

»Da je bil ustrežljiv, pozoren, vlu- den in spoštljiv.«

»Da. Vedel se je kakor pravi gen- tleman.«

Liana se je porogljivo nasmehnila: »Da, da... Vprašam le: kaj neki bi rad človek, ki je bil cele štiri tedne v družbi ljubke in lepe mlade žene ustrežljiv in pozoren kavalir?... Ver- jemite mi: najspretnejši med vsemi tremi je Bartha!«

»Ali morda še kaj več va- e?« je živčno vprašal mož.

»O, ne... Le z ženskimi očmi gledam to stvar... Kadar pride Bartha, mu po- kažite vrata — svetujem vam. Dru- gih dveh gospodov tako ne bo.«

Vam bo pripomogel, da spet dosežete zdravje s pomočjo zdravilnih svojstev, ki jih vsebujejo rastline.

Ne bodite sovražnik samemu sebi! Bolečine v **PREHODNIH LETIH** in pri **MESEČNEM PERILU** (menstrua- ciji) Vam bo ublažil Hersan čaj.

Ali Vam je nadležna **DEBELOST**? Ali hočete postati **VITKI**? Potem pijte Hersan čaj!

Zakaj bi trpeli za **REVMATIZMOM** in **PUTIKO** (gihatom), če to ni po- trebno. Hersan čaj je sredstvo, ki more olajšati Vaše bolečine.

Hersan čaj pomaga pri **ARTERIO- SKLEROZI** in **HEMOROIDIH** (zlati žili).

Ali res ne veste, da je Hersan čaj dobro sredstvo pri **OBOLENU ZELODCA, JETER in LEDVIC**?

Hersan čaj dobite samo v **ORIGI- NALNIH OVITKIH** v vseh lekarnah. **ZAHTEVAJTE** brezplačno **BROSU- RO** in **VZOREC** pri:

»**RADIOSAN**« **ZAGREB**

Dukljaninova ulica 1.

Reg. S. št. 19834-33.

Radio Ljubljana

od 11.—17. februarja 1937

Četrtek, 11. FEBRUARJA

12.00: Virtuozni igrajo (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, program, obvestila ■ 13.15: Operne fantazije (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Schubertova ura (Ra- dijski orkester) ■ 18.40: Slovensčina za Slovence (g. dr. Rudolf Kolarik) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zabavni kotiček: Pogovor s pustom (p. H. Sachsa) ■ 20.00: Koncert Ada- mičevih narodnih in umetnih pesmi — poje pevski zbor »Cankar« ■ 20.45: Albert Roussel: Tretja simfo- nija v g-molu (plošče) ■ 21.15: Pev- ski koncert ge. Josipine Sivčeve ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 12. FEBRUARJA

11.00: Šolska ura: Borba za mor- sko globino — potapljači, dialog, vodi g. Miroslav Zor ■ 12.00: Slovenska pesem in glasba (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zena ura: Vzgoja otroka (gđ. A. Le- barjeva) ■ 18.20: Francoski operni pevi (plošče) ■ 18.40: Francosčina (g. dr. Stane Leben) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Prenos koncerta Adamičevih orkestralnih skladb iz Filharmonije. Izvaja: Veliki simfonični orkester. Dirigent: Drago Marfo Šijanec ■ 22: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri

SOBOTA 13. FEBRUARJA

12.00: Druga za drugo plošče hitijo vse pa za boljšo voljo skrbijo ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Druga za drugo plošče hitijo, vse pa za boljšo voljo skrbijo ■ 14.00: Vreme ■ 18.00: Za delopust (Radijski orkester) ■ 18.40: Naravni zakoni, zvočnost in še kaj (g. prof. M. Adlešič) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled spo- reda ■ 20.00: O zunanji politiki (g. dr. Alojzij Kuhar) ■ 20.20: Izlet na

Hranilne knjižice

vseh zavodov kupite ali prodaste najboljše potona moje pisarne

kmete ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Zabavna glasba (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA 14. FEBRUARJA

8.00: Vesel nedeljski pozdrav (plošče) ■ 8.30: Telovadba (15 minut za dame, 15 minut za gospode, vodi g. prof. M. Dobovšek) ■ 9.00: Čas, poročila, spored ■ 9.15: Solistični koncert: Pozavna, g. Vrhovnik Jože, pri klavirju g. Lipovšek Marjan ■ 9.45: Poslni govor (g. Franc S. Finžgar) ■ 10.00: Prenos cerkvene glasbe iz stolnice sv. Nikolaja v Ljubljani ■ 11.00: Pisan drolj (plošče) ■ 11.30: Otroška ura: Jurček in Jerica (zvočna slika) ■ 12.00: Klavirski koncert g. dr. Romana Klasina ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 16.00: Legenda o Materi božji v Ljubnem — zvočna igra ■ 17.00: Kmetijska ura: Kako dobičkanosno obnovimo vinograde (g. ing. Ivo Zupančič) ■ 17.30: Notranjski trio igra za kratek čas ■ 18.10: Veseli zvoki (Radijski orkester) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Hrvaška kajkavska književnost (Ivan Nevestić — Bgd) ■ 19.50: Dauber: Večer v Grinzingu — venček dunajskih popevk (orkester — plošče) ■ 20.00: Prenos z Dunaja: Sodelujejo: Hilda Konetzni, Daisy Halban Kurz, Richard Sallabe, zbor dunajske drž. opere, moški pevski zbor in Dunajska Filharmonija, dirigent F. Weingartner ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Slovenske narodne pesmi (tercet Stritar) ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK 15. FEBRUARJA

11.00: Soljska ura: Adamičev koncert, izvajajo Trboveljski slavci (prenos iz Filharmonije) ■ 12.00: Iz operet (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Simfonične slike (plošče) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Zdravniška ura: Poživila (g. dr. Anton Breclj) ■ 18.20: Uvertura (plošče) ■ 18.40: Kulturna kronika: Ivan Cankar in slovensko gledališče I. (g. Ciril Debevec) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Mesečni kulturni pregled (Bgd) ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Puškinov večer — v proslavo 100letnice njegove smrti ■ 22.15: Instrumentalni dueti (g. Antunović—Haršlag) ■ Konec ob 23. uri.

TOREK 16. FEBRUARJA

12.00: Pesmi severnih Slovanov (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Baletna glasba (Radijski orkester) ■ 14.00: Vreme, borza ■ 18.00: Pevski koncert gđe. Mire Gnušove, pri klavirju g. Marjan Lipovšek ■ 18.40: Duševna sestavnost človeka in kultura (g. prof. Elbin Bojc) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Naši smučarji v inozemstvu (Ilirvoje Macanović — Zgb) ■ 19.50: Zabavni zvočni tednik ■ 20.00: II. koncert se ne izvedenih pesmi, poje Akademski pevski kvintet ■ 20.45: Kmečka godba, kmečki ples (valček, plošče) ■ 21.10: Operni zvoki (Radijski orkester) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Lahka glasba (Radijski orkester) ■ Konec ob 23. uri.

SREDA 17. FEBRUARJA

12.00: Odmevi iz daljnih dežel (plošče) ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Vreme, borza ■ 18.00: Pevski koncert gđe. Mire Gnušove, pri klavirju g. Marjan Lipovšek ■ 18.40: Duševna sestavnost človeka in kultura (g. prof. Elbin Bojc) ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura: Zgodovinske srbske naselbine v Sloveniji (Rudolf Dostal — Ljubljana) ■ 19.50: Uvod v prenos ■ 20.00: Prenos iz opernega gledališča v Ljubljani. V I. odmoru: Glasbeno predavanje (g. V. Ukmar). V II. odmoru: Čas, vreme, poročila, spored ■ Konec ob 23. uri.

Preselili smo se!

Uredništvo in uprava »Družinskega tednika« sta se

1. februarja 1937

preselili iz prejšnjih poslovnih prostorov na Tyrševi cesti 29/I. (»Gospodarska zveza«) v svoje nove poslovne prostore

v Gregorčičevi ul. 27/III

Uprava ima uradne ure prav tako kakor doslej od 8.—12. dopoldne in od 2.—6. popoldne.

Skrivnost leopardjega človeka

Prečuden doživljal v Mozambiku

(Gl. začetek v 5. šte. »Družinskega tednika«)

»Ali mar niso njegovi umori premišljeni?« je vprašal Dwight Dell. »Nemara masčevanje nad sovražnikom?«

»Ne, leopardjega človeka žene zgolj krvoločnost,« sem dejal. »Skoraj vsa hudodelstva v Afriki so hudodelstva, ki jih človek, ko v njem vzroji strast, že tudi izvrši. Samo hladni računar počne premišljena hudodelstva.«

Dwight Dell je prikriti zazelal. »No, po vsem tem se zdi, da likantropija ni zgolj praznoverje,« je zamrmral. »Človek postane žival, če žene telesno, pa vsaj duševno. Zanimivo, zelo zanimivo. Toda zdi se mi, da je že čas za spanje. Lahko noč!«

Tisto noč nisem mogel zaspati. Prižgal sem si cigareto za cigareto v soproci temne sobe. Medtem ko potane človek v Evropi, kadar se znoči, zaspan, je afriška noč polna skrivnostnega življenja. Šumi v noči prebujene Afrike so nejasno, kakor iz kakšnega površnega uravnane radijskega aparata prihajali prav k meni v sobo.

Puhanje in renčanje. Slušal sem, kako so krepilji grebli po zemlji. Stopil sem k oknu in pogledal na vrt kakor, ki se je zdel v medli mesečini ko izumrla pokrajina na kakšnem oddaljenem planetu. V temi se je nekaj premikalo. Opazil sem svetlikajoče se zelene oči. Mislil sem, da je šakal. Potlej sem spoznal marogasto telo — Ramona, da Costovega leoparda.

Vendar bi bil prisegel, da je bil to on sam, Ramon da Costa, ki je zrl tisto sekundo gor k meni. Privid mesečine. Dim moje cigarete. Njegov obraz je izginil in samo še marogasta zver je puhala in renčala na vrtu. Ko sem obrnil hrbet, sem slisal iz soproci teme strasno stokanje, na pol človeško na pol živalsko. Zdrnil sem se. Potlej sem zaklel. Vrag naj vzame tega leoparda, ki hodi prost po vrtu in mi ne da spati.

Zaprl sem okno. Postalo je popolnoma tiho. Potlej sem zaslišal drsajoče korake v sosednji sobi. Dwight Dell je torej tudi še bedel. Drsaajočim korakom je sledil znova šum. Počastno plazenje živali. Zver je bila na hodniku. Se celo zavohal sem jo. Njene šape so se premikale z odločnostjo zveri, ki zasleduje svojo žrtev. Baržunasto mehke šape po noči... S tremi dolgimi koraki sem bil pri svoji mali mizici in sem tipal po predalu za samokresom. Hladna kovina v roki mi je šele pomirila živce.

Spet sem odprl okno in pogledal na vrt, ki se je takrat ves kopal v svetli mesečini. Iskal sem žareče, zelene leopardove oči. Zaman.

Stoj! Kaj je bilo to? Hropeče dihanje in šum od ruvanja. Soparica in nenavadni glasovi te noči so mi bili živce pošteno zrahljali! Ali me mar varajo čutila? Ne, saj vendar natanko slisim stokanje iz sosednje sobe! Potlej se mi je zdelo, da je nekaj mehkega in težkega padlo na tla.

Spet sem vzel samokres v roko, odprl vrata in atregel na hodnik. Popolnoma tema. Dotikal sem se do vrat sosednje sobe in potrkal. Nič odgovora. Potrkal sem znova.

»Kakšen zločin me nadleguje?« se je oglašil tovarnar, in kar poznalo se je, da se je šele pravkar predramil.

»Ali je pri vas vse v redu?« sem vprašal.

»Čudno vprašanje! Ali nemara pri vas ni?«

Hotel sem že vstopiti, pa sem si vendar premislil. V beli pidžami, a samokresom v roki res nisem bil kdo ve kako zaupanja vreden; morda bi me bil tovarnar celo zasmehoval in mi očitati strahopetnost.

»Tak oprostite,« sem naposled zamrmral. »Veste, zdelo se mi je namreč, da sem slisal iz vaše sobe prav čuden šum. Pa brez zamere. Lahko noč!«

Kasneje sem se zdel zaradi te preteke zaskrbljenosti kar samemu sebi smešen. Postelja z mrežo zoper mokske mi je zehala nasproti, pa sem za zehnil še jaz. Nekaj minut kasneje sem že spal ko polh.

Solnce razprši vso mro, pravijo, toda tisto jutro se je kakor v zasnehi spremenila mro v žalostno resnico. Zbudil me je nekaj preplašen domačin, grgrajoč nerazumljive besede, mahaje neprenehoma z rokami. Šele ko sem ga pošteno pretresel, se je nekoliko zavedel in mi z domačinskimi spakedrankami pojasnil, kaj se je zgodilo.

»Leopard je mrtev... B'wana tudi... Nič čudnega se mi ni zdelo, da je

la Afričan omenil najprej zver in šele potem svojega gospodarja. Njegove izbuljene oči so preprečevalo govoriti, da je nocojšnjo noč razsajal v hotelu hudobni duh Juju in pustil kot vidna sledova svoje razjarjenosti — dva mrtveca. Bil sem še zmerom v pidžami, in sem kar tak stekel za služabnikom.

Ramon da Costa je ležal zadavljen na tleh. O tem ni bilo dvoma. Ko sem se opomogel od prvega strahu, sem opazil, da njegova desnica krčevito stiska kos papirja: račun za Dwighta Della. Zdelo se je, ko da bi njegov kazalec še v smrti kazal na vpis: »Sirup s sodavico... 50 eskudov!«

Vprašujoče sem tedaj pogledal domačega slugo. Odkimal je z glavo in dejal:

»Nič ne vem. Prav tako je ležal, ko sem stopil v njegovo sobo... Se leoparda si morate ogledati, gospod.«

Iz njegovega glasu je zvenel ves strah Afričana, ki trdno veruje v črno magijo. Obotavlja me je odpeljal na vrt, ves ožarjen od solca. Prav na tistem mestu, kjer sem snoči v mesečini videl leoparda Ramona, sem ga našel zdaj — zadavljenega. Človek in zver sta si bila v smrti čudno in strahotno podobna.

»Steci po policijskega komisarja!« sem ukazal črneu.

Spet sem se vrnil v hotelirjevo pisarno. Podzvestno sem segel po steklenici z whiskeyjem, si natočil poln kozarec pekoče pijače in ga zvrnil na dušek. Potlej sem se zagledal v mrliča.

Seznani se je z da Costo na Coney-Islandu. Med vrtljakom in lutkovnim gledališčem se je tam razkazoval da Costa s svojim leopardom

Njegov obraz je bil videti ko maska iz bronu, ki ji je umetnik vdihnil nepopisno grozo...

Lahen šum za mojim hrbtom me je stresnil. Zdrnil sem se. Vrata so se po malem odprla in prikazala se je orokavičena roka, potlej pa ves Dwight Dell — živ in zdrav.

»Križi božji, kaj pa to pomeni?«

Nisem odgovoril. Osuplo sem zrl v pergamenasto rumeni Američanov obraz. Da, bil je Dwight Dell — in vendar ni bil Dwight Dell! Šele čez nekaj sekund sem izprevidel, zakaj se mi je zdel znan in neznau hkratu.

GOTOVO STE ZE VEČKRAJ

hoteli kaj oglašati? Bodite da ste hoteli kaj kupiti ali kaj prodati. Toda razen nakupa in prodaje pride v poštev za oglašanje tudi veliko drugih reči, med njimi tudi dopisovanje in ženitve. Med tisoč naših čitateljev si lahko dobite prav simpatično znanje, dobrega moža ali priključivo in dobro ženo. Le poskusiti je treba.

Male oglase »Dopisovanje in ženitve« računamo po 25 par besed, vse druge male oglase pa po 50 par besed. Razen tega je za vsak mali oglas treba plačati še davok v znesku Din 150. Male oglase lahko naročite v pisnu in jih tudi lahko plačate s priloženimi znamkami v pisnu.

CENE NAŠIH MALIH OGLASOV SO ZMERNE IN ČASU PRIMERNE

Na nosu mu namreč niso več šepeli črni naočniki.

»Da Costo so zadavili,« sem po tistem dejal. Govoril sem obotavljajoče, zakaj ta mož se mi je kar na lepem zdel tujec. Gledal sem mu v sinje oči, ki so bile v nenavadnem nasprotju sicer tako krotkim izrazom njegovega lica. Bile so vam to jeklenotrdne, neumljene oči. Medtem ko si je nekaj sekund ogledoval mrliča, sem opazil, da se je v njih utrla iskra sovraštva. Prav tako so se ponoči svetile leopardove oči...

»Kje je leopard?« je mirno vprašal Dwight Dell.

»Je tudi zadavljen.«

»Čudno,« je suho dejal.

»Zelo čudno,« sem nekam s strahom odgovoril.

»Ali mislite, da je ta mož umrl, medtem ko je nekdo davil leoparda?« me je nedolžno vprašal.

Odkimal sem z glavo.

»Samo to vem, da sta oba zadavljena... In sicer z isto roko,« sem previdno spregovoril. Segel sem na pisalno mizo in mu izročil temne naočnike. »Malo prej sem jih našel... Bolje je, da jih ne odlagate. Policijski komisar bo vsak trenutek tu.«

Vzel je naočnike in ko si jih je posadil na nos, je zadil njegov obraz spet mir.

»Hvala,« je skromno dejal.

Vse je šlo kakor po olju, ki teče v Afriki... Policijski komisar je z dve-

»Zakaj pa niste vi povedali policiji, da sem ga jaz umoril?« mi je dejal namesto odgovora.

Skomignil sem z rameni. »Res vam ne morem povedati. Da Costa mi je bil od sile neprijeten možak. Priznal moram celo, da sem ga sovražil... a nič manj njegovega prekletega leoparda.«

Dwight Dell se je nasmehnil.

»Ali sploh veste, kaj je sovraštvo?« je dejal. »Tega moža sem iskal dolgih šest let. Naposled sem ga vendar našel. In zdaj je storil pokoro za vse krivice, ki jih je prizadejal nekemu dekletu.«

»Kdo je bilo to deklet?«

»Moja hči Anny,« je odgovoril in tiše dodal: »Seznani se je z da Costom na Coney-Islandu. Med vrtljakom in lutkovnim gledališčem se je tam razkazoval da Costa s svojim leopardom. Mešanci so v mladih letih včasih prav očarljivi ljudje. Anny se je zaljubila vanj. Pobegnili je z njim.«

Ladijska sirena je zatulila.

»Na kopno moram,« sem dejal.

Toda Dell me ni slisal.

Vem, da je moja zgodba podobna toliko pripovedkam, ki jih častnikarji mečejo v koš... Moja žena in Annyua mati je umrla. Ostal sem sam. Ze sem mislil, da me bo strlo, potlej sem se pa opogumil in si dejal: Masčevati se moram, masčevati po vsaki ceni! Zapeljivec moje hčere naj se pokori za svoj greh. Včasih sem resda kaj izvedel o njih... o teh treh... o možu, o ženi in leopardu. Romani so s sejo na sejem. Nekdo so bili celo angžirani v nekem cirkusu, sicer so se pa potikali iz kraja v kraj, iz dežele v deželo. Potlej sem čul, da se godi Anny slabše ko leopardu. Strada, in da Costa jo pretepa ko psa. Našel sem jo umirajočo v čikaški bolnišnici. Pred svetom je zatajila svoje pravo ime, ker me ni hotela osramotiti.

»Moje podjetje je hvala Bogu evetelo. Razmetaval sem denar kar na debelo, za informacije, za časopisne izrezke, za cirkuške programe, skratka za vse, kar je kolikaj omenjala krotica in leoparda... Potlej sem na srečo vendar izvedel, kje ta zloдей tiči. Kaj prvi večer, ko sem prišel sem, ste mi mimogrede omenili likantropijo. Vse vem in veo literaturo poznam, ki piše o tej stvari. Zdej menda tudi razumete, zakaj sem se tolikanj za to zanimal. Nu, vidite, celo v Mozambiku sem prišel, samo da najdem tega psa...«

»Ali vas je da Costa spoznal?«

»Ne, saj me še živ dan ni videl.«

»A ime: Dwight Dell...?«

»To ni moje pravo ime.«

»Torej ste ponoči odšli v da Costovo pisarno in ga tam umorili?« sem vprašal.

Prikimal je.

»Snel sem si naočnike in začel pogovor. In ko mi je pogledal v oči, je vedel, da bo moral umreti. Hotel je klicati na pomaganje, toda moje roke so mu že stisnile grlo — in njegov krič se je udušil. Samo leopard, leopard, ki je prost hodil po vrtu, je moral nekaj zaslišati. Zagnal se je v vrata, hotel prikočiti svojemu gospodarju na pomoč.

Dak bi bil njegov umor utemeljen z likantropijo, in da bi se zdel res ko prekletstvo črne magije, sem moral ubiti še leoparda. Spustil sem zver v hišo in stekel pri prvi nazaj. Zver je planila naravnost k svojemu gospodarju, mu lizala roke in se naposled zatekla v mojo sobo. Leopard se je zagnal vame... Zaril sem svoje prste v njegov vrat in stiskal ko z jeklenimi kleščami...«

»Torej ste zver dobesedno zadavili?« sem zajekal.

Spet je prikimal.

»Ko je bila že mrtva, sem jo vrget skozi okno na vrt... Moje masčevanje je bilo opravljeno.«

Osuplo sem strmel v malega zarjavelega moža, ki je trdil, da je leoparda zadavil. Dva ali trije znameniti in neustrašni lovci so resda — kolikor se spominim — zmogli to tolikanj neverjetno dejanje, toda gotovo je, da se pod božjim solncem, doslej še ni rodil tovarnar, ki bi kaj takšnega storil.

Spet je zatulila ladijska sirena.

»Zdej moram pa res oditi,« sem dejal in ponudil Američanu desnico.

Tudi on je stegnil roko, a jo je koj spet umaknil.

»Ne smete mi zameriti,« je dejal, »toda leopard...«

Po malem je odvihl svojo svetlo usnjeno rokavico... in glej, njegove roke so bile razmesarjene od leopardovih krempljev. Tovarnar je imel kosmate roke ko gorila... in kratke mešate prste...

Odšel sem iz kabine in zavil po ozkih visečih stopnicah v motorni čoln, ki je že čakal name.

Konec